

"Iubite cetitoriu, multe prostii ai fi citit de când ești. Cetește, rogu-te, și ceste și, unde-i vede că nu-ți vin la socoteală, ie până în mână și dă și tu altceva mai bun la iveală, căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut."

Ion Creangă

Singur

Serie nouă, Nr. 1

Aprilie 2008

Prin artiștii țării, Dumnezeu trăiește în România

În martie 2003, această revistă costa 1 leu. În aprilie 2008, are același preț. Hm!

Revistă de cultură, civilizație și atitudine morală

Ștefan Doru DĂNCUȘ

CUVÂNT DE APROPIERE

Mulțumesc poetului Petru Dunca pentru că m-a descoperit îndrăgindu-mă de pe lângă Mulțumesc scriitorului Ion Zubascu pentru lumina ce mi-a dat-o la Borșa. Mulțumesc poetului Ioan Es Pop pentru nopțile din vremea lui Ceaușescu, din rândul Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că nu m-a uitat în mână Motru și pentru existența lui Iustin Panța din Sibiu. Mulțumesc profesorului de română din clasa a XII-a, dl. Surușanu care nu m-a pus plase la ore și m-a trimis la bibliotecă județeană la Dumitru Iuga (Ion Bogdan) din Bădău Mare. Mulțumesc lui Mircea Țălcău din Cluj pentru că mi-a dat haine și când eu eram fost elev la Borșa. Mulțumesc lui Ioan Moldovan din Oradea pentru că are încredere în ceea ce fac. Mulțumesc dr. Radu Neșoescu pentru că a făcut ca inima mea să mai bată. Mulțumesc celor ce m-au iubit cu adevărat și au suferit cu mine prin spitale și prin pușcăniile patriei noastre. Mulțumesc bătrânului judecător de la Curtea de Apel Alba pentru că a pus capăt chinului meu judiciar. Mulțumesc celor ce urăsc modesta-mi prezență pe lumea asta. Mulțumesc, Doamne, că ai lăsat să scriu asta și încă unii chiar citesc pasnică spovedanie a orei 3.00 noaptea.

Ștefan Doru *[Signature]*

Adrian SUCIU Bovarisme

În contra scriitorilor

Nu reușesc nici astăzi, după mulți ani de meditație asupra subiectului, să pricep ce magnet îi atrage pe români înspre scris. Avem atîta scriitori încît ar trebui să fim năcuți de-așa revărsare de creativitate națională.

Pag. 3

SC GD GABRIELLA SRL
Oferă plante de apartament și grădină, prin depozitul situat în loc. Ștefănești (Ilfov), str. Rozelor, nr. 88

**Felix
NICOLAU**
„Ianuș cu burtă
și chelie”
- prolegomene -

Pag. 5

Abonamentul la
revista SINGUR
nu te lasă singur!

Laurențiu-Ciprian TUDOR

Plaiuri europenibile - câteva instanțanee din România de azi -

Sincer să fiu, nu am deloc senzația că trăim într-o fundătură. În România (se și zice de altfel), dacă ai bani, o duci foarte bine. Avem o țară frumoasă, ofertantă, ospitalieră. Bani sunt problema. Dacă ei ar fi suficienți, cât să asigure, spunem noi, un trai - nu pe vătrai, ci decent - nu ar fi așa rău să te naști român. Când spun de bani, nu-i văd ca scop, ci doar ca mijloc pentru altceva, pentru susținerea unor vise, pentru a putea să-ți faci planuri, pentru a putea să te dezvolți, să dai roade. Pe când la noi, românul de rând și de coloană își dă toate orele doar pentru a-și asigura supraviețuirea. Nu tu muzici, nu tu vitralii, nu tu călătorii inițiatice... doar fugă în gol pentru gol. Casa (care de cele mai multe ori nu e a lui), masa (strâmbă și nesănătoasă cu multe E-uri, de la Europa), au devenit pentru român ca o gaURĂ neagră: toată energia lui, tot timpul, pentru ceea ce ar trebui să fie simplele nevoi primare. Nimic pentru nevoile de autorealizare și nimic pentru suflet! Ce loisir (răgaz) ca să-ți tragi sufletul mai la lumină, ce timp liber ca să te simți liber... nimic! Jug, jug, jug! Se poate spune fără exagerare că românul este redus la animal, cu bună știință. De vreme ce, repet, țara îl vrea prost și în poziția ghiocelu', de vreme ce nu are timp pentru altceva decât pentru de-ale gURII și de-ale acoperișului, ce îl face superior animalului? Unde este timpul pentru cult și cultură, pentru spiritual?... Sincer să fiu, nu am deloc senzația că trăim într-o fundătură, dar mi se impune evidența că patria noastră începe să devină, cu adevărat, una. Ne-am săturat de durerile facerii, de travaliul care nu se mai termină. Cu atâtea moașe, România Nouă nu doar rămâne cu cordonul ombilical netăiat, dar, practic, nu se mai naște odată. E lîmpede că mă-sa, România Comunistă, nu îi dă drumu', că nu se dilată suficient... așa că întreb și eu, ca un neica nimeni, de ce nu-i faceți, domne', cezariană?

Sincer să fiu, nu am deloc senzația că trăim într-o fundătură... dar viața românului obișnuit arată ca un beci... mai mult, România mare e o mititică, un loc cu grații subtile în care oricine urcă puțin treptele te ia drept bulangiu; un loc unde totul este posibil... până la marginea de jos ale iadului. Unii dau bir cu fugiții pe orizontală, plecând ca din pușcă unde văd cu ochii, alții (puțini) rămân și caută pe verticală guri de aer, pentru că au pomenit o altă Românie, o Românie de inspirație rurală și de expirație ortodoxă, o Românie cu buletin de identitate și cu părinți buni și drepti, o Românie cu conștiință de sine, care mergea, cu bagajul ei de existență cosmizată, să facă studii la Universalitate... azi, însă, gura de rai e gură de canal, chiar dacă mai marii micimi dau cu Chanel 5 ca să nu se mai simtă. Ei chiar se așteaptă să credem, ei chiar se așteaptă să fim crezuți, să fim invitați, recunoscuți, așa îmbrăcați cu haine de firmă, după moda U.E., dați cu parfumuri scumpe... dar proști de săraci, mirosind, scobindu-ne în nas, bășindu-ne, vorbind tare și prost... Lupii în haine de oi o mănâncă de vie pe miorița cea jigărită, jurându-se (pe ce oare?) că îi vor crește porția de fân și calitatea vieții, că o vor scoate din țarc lărgindu-i orizonturile și că vor aplica politici sociale... și câte și mai câte făcute de formă (canis lupus) și din gură (canis lupus) pentru turma asta de oi proaste ce suntem, de oi proaste ce mergem ca oile după promisiuni făcute când de un lup, când de altul, care își schimbă părul, culoarea, partidul, dar nărvul ba, never, jamais... Toate acestea ne fac

penibili în proprii ochi și europenibili în ochii nașului vestic, care ne privește cu milă și cu silă și care de-abia așteaptă să se spele pe mâini de mirosurile luate de pe mâinile și mânerile noastre (măcar dacă ar fi mai multă mila, ca să ne lase, cu adevărat, și pe noi înăuntru, chiar dacă vom sta la colț ca o cenușărească, poate ne dezghețăm și noi de gerul mitei și sărăciei).

Of, ce lungă a fost introducerea asta! Scuzați-mi spargerea nădufului! Nu am vrut să îmi descarc în capetele voastre gloanțele amocului. Am vrut doar să fiu puțin ironic și să vă arăt câteva fotografii, câteva instanțanee, surprinse în ultimul timp, din România de azi (țara lui Papură-vodă). Le-am dat titlu și le încadrez, dacă nu greșesc, undeva între absurd, expresionism și estetica urâtului. Atrag atenția că ele sunt mai mult grafii și mai puțin foto. Spun mai puțin și nu deloc pentru că, dacă faceți un mic efort de imaginație, aceste imagini sunt și în voi - le vedem zilnic, iar uneori chiar le trecem cu vederea de atâtea lehamite.

Foto 1: Aviara vs. tribunalele

Ați observat ce mari și frumoase sunt tribunalele din țara aceasta?... înnoite, mărite, cu mii și mii de euroi băgate în clef? Aproape că te cuprinde, întru sufocare, mirarea. Școlile nu arată nici pe jumătate așa! Pare foarte profitabilă vânzarea aceasta a corupției fără corupții... Deh, cică hoțul neprins, negustor cinstit... noroc cu găinari! Dar dacă s-or împuțina și ăștia din cauza aviarei? Cum va suporta imparțiala Justiție română lipsa obiectului muncii?... Pe de altă, aceeași parte, mă gândesc că unui străin nu-i poate inspira încredere o țară cu așa palate pentru sormonit ciordeala și facerile de rău. Într-un loc al cinstei, logic ar fi ca, din lipsă de material uman, tribunalele să fie mici mici până la dispariție. Dar la noi e clar că se fură, se fură, domne'!...

Foto 2: Un popor de Batori

Îl mai țineti minte pe Bator? Calul ăla din Fefelega care trăgea, trăgea la greu, fără crâcnire, ca un Sisif al cailor? Ei bine, cam cu el seamănă, azi, poporul ăsta de batjocoriți. Era greu și înainte, dar măcar aveai cumva speranța unui timp mesianic, câtă vreme azi... E suficient să te sui într-un troleibuz sau autobuz oarecare, pe la orele 16, și ai pe viu o poză cu starea națiunii... Românul e îngândurat, scârbit, sufocat de griji, ursuz, ticloșit, acru, amar, gârbovit și, în mașinile aglomerate care-l duc spre casă, se uită în gol ca o vită bătută.

Foto 3 (variație pe tema fotografiei 2): Viața românului e ca pantofii săi

Atunci când te sui în troleu, ia lasă capul în jos și uită-te cum arată pantofii celor mai mulți din jurul tău! Sunt precum viața lor: șofcăliciți, uzați, ca vai de lume, ieftini, de imitație, prăfuiți, fără de cremă, sătui de viață.

Foto 4: Autobuzele noi

În orașul meu au băgat în transportul public de persoane niște autobuze noi, ca pe dincolo, ca să fim și noi în rândul lumii civilizate, cică... doar că sunt atât de strâmte și se umplu atât de repede și te calci așa fain pe picioare, încât mai că-ți vine să nostalgiezi după alea vechi, largi, de model

rusesc. Ori s-or fi gândit că merge să pui mașini strâmte la oameni strâmtorați, ori de aici vreun baștan a luat comision gras, ori te gândești că de la atâtea temenele, de care e plină istoria noastră, ne-am tâmpit... Temenele la romani, la turci, la ruși, la americani, la UE-iști și la câți or mai fi fost, că se crucește bunul simț, nu alta. La noi, de atâtea deformare din linguească, dacă unul a făcut, a avut curajul să facă lucrurile cum trebuie, adică normal, a fost fie trecut în rândul eroilor, fie al genilor. E aproape maladiv, pe de altă parte, cum aplicăm noi, pe nemestecate, pe neadaptate, în lumea noastră, mode și modele și lucruri și mai știu eu ce, de la alții.

Foto 5: Șefii și colecțiile de diplome

Acum ceva timp am văzut la știri că viceprimarul unui oraș și-a trimis, la unul din examenele de masterat, șoferul. Prins cu mâta-n sac, idiotul, fără nici o urmă de rușine, a declarat că a vrut să testeze corectitudinea facultății. Fără cuvinte!... doar că situația asta nu este defel singulară. Ea constituie aproape o regulă printre potenții zilei. Ocupații cum sunt, fie cu interesele firmei, fie cu trebile țării, nu mai au timp, sârmanii, de școală; dar diplomele trebuie luate, ele asigură scaunele, măcar de fațadă, le măresc remunerația, servesc pentru a da, la nevoie, peste nas nesimțitorilor care le-ar putea contesta, vreedată, competența și locul. Nesimțitorii ăștia, fără școală, nerecunosători că le dai o bucată de pâine, că îi ții în servicii... ei și ce dacă i-ai mai pus să îți facă și ei câte-o lucrare, câte-un referat... ce, le-a căzut noada? (În esență, între unul dintr-ăsta și unul care își falsifică diploma nu e nici o diferență.)

Foto 6: Apucătorii de premii (continuare pe tema fotografiei 5)

La noi se fac mânări până și la concursurile cu copii. În general câștigă cei ce le organizează. Cum să nu ia și ei un premiu, nu? sau chiar pe toate, dacă se poate... Și așa se pot, cu ușurință, face palmares, cărți de vizită de invidiat etc. Și ne mai mirăm că anii nu aduc nimic bun, că schimbarea de generații nu aduce schimbarea... păi cum, dacă de pitici se învață cum stau lucrurile, cum merg lucrurile, cum să se iașă din fixarea zgomotoasă în care suntem?! Batem pasul pe loc și nu pornim marșul. Batem palma și rădem, înțepenii, de amenințările cu țepele lui Vodă, trăgând țepe!

Foto 7: Fiul ploii (o fotografiere din alt unghi a temei 5)

Există în uzul limbii noastre expresia - etichetă de fiul ploii! Aceasta indică, fără dubii, un habarnism, un penibil, unul care e pe nicăieri sau care este perfect pe lângă; de cele mai multe ori bate câmpii, o arde aierea sau o ia pe arătură... de multe ori îl ierți, pentru că nu e vina lui (e vina naturii, se zice) și îl privești cu milă. Asta dacă nu îți este, total nenatural, băgat, cu încapățănare, pe gât sau în față, de intervenția, ce îi zice pilire, a unei mame prea grijulii. Și așa fiul mamei... ploii, fiul ploii adică, mamosul ud, reușește, în atâtea cazuri, la noi, să ia fața... pentru că (nu ?) omu' are spate, spate cu ploaie și, în față, soare (logic!), și Doamne ferește să se supere mămica și să facă niseiva furtună!... Ei bine, așa se plantează incompetența la noi, zicându-se că o să se învețe pe parcurs, chiar dacă, european, vorbim de meritoritate și scoatem de la naftalină proverbe de esență latină despre oameni și locuri potrivite. Din păcate, durata școlirii la locul de muncă a fiului ploii duce la pierdere de timp și de resurse și, mai nociv, creează reprezentări ce fac loc unei culturi a neîncrederii. Cu o astfel de cultură, România nu va rade nici într-o sută de ani. Cunoscor manageri care și-au dorit să eficientizeze organizațiile pe care le conduc și au început printr-o încercare de reformare a resursei umane. Imediat au fost surprinși de o avalanșă de telefoane, fiind supuși unor mari presiuni. Ce curaj, ce încapățănare donjujotească! au fost cât pe-aci să ajungă la paralizarea organizației. Cei mai buni dintre ei au găsit, măcar, soluția promovării, din când în când, pe lângă fiii ploii, și a celor competenți. Mulți au acceptat, însă, compromisiul... Trist este, sub un astfel de model al nepotismului (nepotismul este nepotul corupției), nu doar că nu avem omul potrivit la locul potrivit, ci că nici nu-l vom mai avea, în consecință. De exemplu, auzi, destul de des, în aceste sisteme ale corupției, că nimeni nu este de neîncolțit. Expertul ar trebui să fie!... Hm! O ultimă întrebare: dacă vorbim de fiii ploii ne putem imagina corupția ca pe o inundație cu mortăciuni ?!

...Cam atât. Fotografii mai am o droaie, dar poate pe altă dată. Risc să mă acuze unii că simt enorm și văz monstros... Oricum, sincer să fiu, nu am deloc senzația că trăim într-o fundătură, doar că mă apucă, uneori, o haidecească revoltă și un dor de dreptate cu cutremur, pentru că, până la urmă, ce e impondabil și faptul că șerpii care ne conduc te fac să te îndoiesti de rostul acestui neam pe fața pământului. Punct!

Abonamentul la revista
SINGUR nu te lasă singur!

Scriitorul cu scrisul de mână

- rubrică-document -

ioan es. pop

Ioan Pop

Porumbel

Facem ce facem și pierim

Su degetele tale reci, soaune, ne scribi la chitări rece

Sar peunele înhotașării-a multe
tăjăile se termină prea repede chiar fără să știgi din ele
pe perșe păhărelele nu porcă
se umplu cu apă de ploaie

Su muez de moarte su porumbel prin toam
negie de-ale tale

Meduie să adormim totă jăna imitari fără lumini și muzică
ca mite mizi aruncând cu inele în ultime ape botale

Am avut în copilărie doi boi mari și triști, pe care i-am dus la pășune ani la rând și lângă care am citit imediat de cântări; erau obișnuiți de blâni și îngăduitori, înșel, de la o vreme, s-au început să creadă că m-a ascultat și m-a ascultat cititul și când lumea li se apăsa între coarne, se și cotorăram de pe dealuri cu amărăciunea că într-un moment a îmbrențit și cititul, și ~~blândețea~~ noastră boieră. După lumea noastră comunicare multă. Când scriu, scriu și pentru ei: o parte dintre mustășii lor de critici fără grai amărmăresc și astăzi ^{scriu} și în cel tac și de ce. (Historic)

Pentru că nu există jidni în alia asta o unelto mai jidnică pentru sperat și disperat deosebit pentru pentru iluze și deflucie; pentru credința și eșecul ei; pentru îndreptarea proastei victorie și schimbarea celui bune; pentru mântuirea lasă și trufirea cu strădanie putine; pentru împroprietărea originarului și lichidarea lui; pentru a te face frate cu dracul ca să nu treci punitie;

Adrian SUCIU

Bovarisme
În contra scriitorilor

năucii de-așa revărsare de creativitate națională. Trece o vreme și afli că și cutare scrie cărți. Am avut prim-ministru poet, alți politicieni, oameni ai Bisericii, funcționari publici, patroni, toți se vor scriitori. Vezi câte-un amărit prin vreo crîșmă și-ți

spune unul cu respect că ăla „a scris o carte”. Nu știu ce efגיע de onorabilitate conferă scrierea unei cărți. Nu știu de ce se îngheue toți să publice. În ziua de astăzi, e o simplă formalitate să publici o carte. Cu o mie de lei, scoți o plachetă, cu un litru de țuică bună găsești un critic să spună două vorbe binevoitoare pe copertă. După aia, ajungi la stadiul la care fumezi „Carpați” și bei votcă ieftină plîngîndu-te că nu te înțeleg nenorociiți de contemporani. Nu aduce nici un fel de avantaje dar te plasează pe orbita Panteonului.

Oricît de prost scriitor ai fi, îți găsești un „maestru”, îi dai de băut, îi aduci gagic care bat la porțile afirmării, îi faci servicii, masaj la tălpi și gidilat la orgoliu. Maestrul va avea grijă de tine, va vorbi despre tine dînd ochii peste cap de fabulosul revelației pe care a avut-o în ce te privește, va găsi ocazii să te „prezinte”, are un amic la ziar care va scrie „de bine” despre producțiunile tale și încet, cu migală, cariera ta literară se construiește. Mai prinzi un ciolan la cutare fundație ori uniune „de creație”, o bursă literară, o sinecură la cutare editură etc. etc. etc.

Din cîte lighioane am cunoscut la viața mea, scriitorul prost e cea mai nesuferită. Scriitorii, de altfel, sunt cea mai nesuferită gașcă. Nu se înțeleg niciodată doi cîte doi, mereu îți bagă pe gît cîte o carte „a lor”, te obligă să citești cronica lu' cutare la ultima lor producțiune, ăia „de dreapta” se supără și nu te mai salută dacă te văd stînd de vorbă cu ăia "de stînga", dacă ai vreun prieten optzecist te înjură de mamă nouăzeciști ori douămiști fără măcar să știe cum arăți la moacă, cuconetul scriitoricesc îți face morișcă-n cap în orice moment.

Nici nu e de mirare că de la întîlnirile scriitoricesci publicul lipsește cu desăvîrșire. Scriitorii, ei între ei, într-un nesfîrșit act de autoero-tism, se flatează, se înjură, se laudă, se ceartă, își dau reciproc premii care nu folosesc la nimic și eșuează într-un ocean de alcool gratuit. Cam asta e lumea literară. Deasupra ei plutesc, în drumul lor, cei cîțiva scriitori beneficiari de talent și vocație, înconjurați de hărmălaie, scrobeală și înțepenire sufletească.

Florin CARAGIU

orbi din dragoste (hașuri)

lumea e o piele pe ochi
nu mai e mult și bisturiul o va tăia
vederea va fi grea ca o ieșire
din trupul hașurat peste inimă

a fost odată ca niciodată o bătaie din palme
lângă piatra din spatele căreia pândeam răsăritul

umbra ta lunecând peste mine
topește tipătul unui pescăruș
între degetele rătăcind sub nisip

lângă noi se auresc arcadele părăsite
și cerul aruncă particile din viața noastră
în toate direcțiile

de la început am știut că vom orbi din dragoste
pentru o vreme

suntem prea rupți unul din altul
ca să ne putem atinge
fără a pierde linia despărțitoare

o poveste pe care o străbați mereu
de la mijloc spre margini cum citești chipul
unui copil adormit în brațele mamei

Ela LUCA

măduva osoasă a cuvintelor. ascultarea

regăsită în mine femeie cu mâinile netezi
pot adormi peste câmpuri de spaimă
pot asculta de-acum liniștită bătăile cuvintelor
mersul lor agresiv prin lume
pot dintr-o dată să nu mai înghit mazăga
să mă îndepărtez de mlaștini lucidă ca după orice
trezire

nu mă mai sufocă venele fiarei
nu mai simt ghearele în jurul gâtului
peste hotarul de dincolo
pot trece acum cu limbă de dragoste
descultă și întoarsă spre partea nocturnă a bărbatului

suntem cei ce își arată corpul deschis cu toate țesu-
turile
păienjeniișul ochilor zeama de viață
din care bem împreună orice gust ar avea
fără teama de sine fără teama de sinele sinelui
fără triumf inutil fără beatitudinile false

așa umblăm unul prin celălalt simplu cu o singură
umbră
pe care o împărțim o tăiem pe aceeași farfurie
până când creierul obosit se chircește până când erup
libere
toate simțurile și vedem cuvintele oricum ar țâșni
le adulmecăm zilnic măduva

este bine așa
fără stigmatul omenesc al neîntâmplării

Dana BANU

dinspre vămile iernii

cred că am dispărut fără urme vizibile
în incendiul profețit de cei care ne-au iubit îndeajuns
fiii noștri sunt vii
construiesc poduri și case prelungi cu vedere spre nord

nu am înțeles niciodată
vămile fumurii ale iernilor traversându-ne cu indiferență
să rămânem aici
ascuși prin trenuri de noapte
viermuind cu delicatețea boemilor
devorați în cercuri de apă și distanțe de foc
să rămânem aici
tristețea noastră va străluci până departe
în nopțile cu lună rotundă
și cai negri împlânziți inutil

am căutat înserarea
aprig am însângerat lumina semenilor printre ierburi
înalte
când am găsit-o ne-am desfăcut unii din alții în stoluri

conturul trupurilor noastre mai pipăie și acum
întunericul
vom hrăni cu el
departele
târziul
și steaua nevăzută de nimeni
care va cădea odată cu noi

de veghe la capăt de om

omule
treceam pe magheru
într-o zi oarecare de primăvară
am privit peste umăr
nu mai erai acolo
mă obișnuisem cu prezența ta imaginară
în mijlocul mulțimii
construisem doar pentru noi
o casă din cuvinte

Mahmoud DJAMAL

Singur

stau sigur
nu nu singur am greșit
îmi înfig picioarele într-un sac de piele
făcut la comandă

la cea mai veche fabrică de saci
de pe pământ
de acolo și faraonul și-a comandat unul
cărui din ce am înțeles încă îi plutește

și o lume de elfi cu jobenuri și papioane colorate
ajunsesem chiar
femeia curajoasă pe care ți-o doreai
nu îmi mai era teamă
de întuneric
de câini
de încăperile fără ferestre
de poduri
de sărbători
și de înstrăinare

eram deodată atât de puternică
și cu desăvârșire fără de tine
încât pletele au început să-mi albească

prin aerul umed
un țipăt de fiară tânără ucisă în somn
tulbură drumul unei stele căzătoare
albe și triste
pletele unei femei puternice
luminându-i căderea

Daniela ȘONTICĂ

Pentru născuți și nenăscuți

Mi-am uitat miresele în vitrine
însă degeaba îmi fac griji,
ele se învârt mereu fericite după soare.

N-au aflat că pruncii lor nenăscuți
depășesc cortegiul
și intră în biserică
să se roage pentru albul pierdut al mamelor.

Suntem campioni.

Nu mi-o luați în nume de rău:
mie n-o să-mi vedeți umerii goi
în această promisiune.

Abonamentul la revista SINGUR
nu te lasă singur!

Abonamentul la
revista SINGUR
nu te lasă singur!

Subredacția București ♦ Poezie ♦ Subredacția București

Subredacția București ♦ Critică literară ♦ Subredacția București

**Darie
DUCAN**

Carne și adio

La felu-n care știi să părăsești
Cred că ești numai carne și adio,
Dar de fapt toată carnea putrezind
Se aude ca un adio rostind,

Numai că adio e de două ori adio
Față de o carne putrezind.

Cucută

Cucută abdicând de la Socrate
Sunt eu care mă las să plec de vrei,
Tufa răsărind departe de cetate
Acoperea nașterea lui cu onetul creșterii ei.

E albă liniștea și ionică tăcerea,
Nu ar fi demn deloc să nu ftiu eu,
Eu îți fac răul scuzabil, însă
Ce rău ți-ar fi de n-aș fi eu!

Amar e totu-n jur de parcă
Marginile galaxiei cupei i-ar fi contur,
Îți sunt otravă care te înțarcă
În limitele vieții și-ale celor din jur

Căci tu trăiești pe bază de otravă,
A nu te otrăvi de fapt îți face rău,
Cucută-s care plec din gura lui Socrate
Să redevin o tufă într-un hâu,

Un hâu ce-adeuce cu o cicatrice,
Un hâu ce tace cum ar zice.

Misiune

Am înțeles că aerul ia forma ta,
Am înțeles că fizica nu acceptă,
Am înțeles că aerul ia forma ta.
Nici chimia am înțeles că nu acceptă.

Am înțeles că aerul ia forma ta
Și numai plămânilor mei zic: da
Convinși de inima mea
Ce e-ntre ei ca-ntre tâlhari.

**Felix
NICOLAU**

„Ianuș cu burtă și chelie” - prolegomene

În volumul **Stare nediferențiată**, Editura Brumar, Timișoara, 2006, Adina Dabija se dovedește o poetă nonconformistă tocmai datorită conformismului ei poetic autentic. Mă refer la neaderența la mode și tendințe, la ancorarea în poeticitatea intrinsecă. Departe de retoricul post-textualism douămistic și deloc mai apropiată de pixelii și de sonorizările chill-out ale celor din 2000+, această poetă reușește să prelucreză temele generației ei într-un mod simplu, neafectat, fără unde de șoc.

Un prim ciclu: **Carnea și alte stări de agregare**, ne-ar putea trimite la mult-textualizatele viscere douămiste, exemplele putând fi luate de peste tot: Peniuț, Herbert, Vlădăreanu, Vlada etc. Inițial, titlul pare să confirme tendințele: „Am trezeci de ani și am cunoscut sângele./ Sunt fiica a doua a Anei/ care și-a băgat fusul în uter/ ca să scape de copil./ Atunci am văzut eu prima oră sânge”, dar apoi viziunea se adâncește: „toată copilăria mea mi s-a dat să beau la cină/ câte un degetar de vin roșu/ ca să fac sânge” (**Sângele**). Și în **Femeia care a mâncat ziua și noaptea** e îmbucurătoare aceeași hiperbolizare seducătoare, reflectată la nivelul simbolului: „Se făcea că supsesem toată lumina zilei în sânii mei colosali/ și acum o împărțeam la bărbați”. Reluată este și figura lui Ianuș, însă îmbogățită printr-o paralelă culturală: „Dacă n-ai clipi te-aș pune-ntr-o ramă/ Lângă una din femeile neterminate de Rubens/ Într-o posibilă perioadă bizantină” și modernizat prin devierea sugestivă de la discursivitate: „Hai, vorbește, spune ceva, orice/ Chelnerul așteaptă speriat/ Cu o plasă de fluturi în mână”. Recapitulând, Adina Dabija își pune și ea: „întrebările care se nasc între gură și anus”, dar găsește răspunsuri diferite, cu detentă metafizică: „și timpul, ca un vierme uriaș,/ își sapă în tăcere trecerea prin noi”. Leitmotivul volumului este tubul, înțeles ca mediu accelerator spre o tară magică, o trecătoare prin oglindă. Alice în Țara Minunilor pretinde a nu folosi obiecte magice (**Totuși pălăria mea nu e tub**). Interesul ei este să aducă miraculosul la nivelul cotidianului, fără a-l macula, însă: „pe mine nu mă interesează de unde vine țeva prin care am fost scuipată pe pământ/ acum e vremea mea/ pe mine mă interesează viața/ viața în sensul ei cel mai pur, al panglicii de la pălărie” (**Lumea văzută prin tubul de hârtie igienică**).

Încetul cu încetul, discursul poetic câștigă în gravitate, centrându-se pe autoscopie. Verbul poein ajunge să semnifice ordonarea sinelui, devenind tangențial cu atitudinea poetică barocă. Sinele răvășit, pulverizat de exterioritatea peștrită și gălăgioasă, se retrage în scoica spiritului și declanșează geometrizarea sufletească: „Totul poate fi redus până la urmă la o idee/ Când, mergând pe strădă, despici lumea în două cu pieptul și înzemoșata și nepetrusa lume/ îți pare acum mai degrabă ca o bucată tare de brânză/ pe care o tai ca s-o mesteci mai ușor/ ești tu însuși o idee/ care merge pe stradă deghizată în om./ Te sucești în stânga și-n dreapta cu tot corpul, ca lupul,/ despici până și aerul cu coatele/ și în mijlocul minții tale e ochiul fix al morții/ și multe multe sertărașe,/ toate ațestate două câte două/ bine rău frumos urât” (**Imposibilitatea sensului**).

În felul acesta, cartea se domolește, subiectul ei devenind **Poezia și alte stări nediferențiate**, cum sună titlul unui ciclu. Livrescul revoltei („Cărțile lui Henry Miller sunt poeziile cele mai importante/ pe care le-am scris într-o noapte”) și prețiozitatea folclorică („cu mine se petrec fapte cu adevărat locuite de draconi/ cum ar fi că mă piepțan cu zmiții de la bocancii”). **Tramvaiul 16**, ajung și ele teme predilecte. Pentru că poeta încă se zbate într-o zonă turbionară, unde unitatea fematică este încă intangibilă. Din ce în ce doar titlurile mai spulberă praful de pe retina cititorului, sau distihuri răzlete, amuzant blasfematoare: „această erecție mare și inexplicabilă/ care are tendința să-l gădile pe Dumnezeu la tâlpi”. Și iată, se atinge climax-ul cărții, un imn înaltă imburghezirii, Ianuș cu burtă și chelie, cântec jelutur pentru un fost rebel: „L-am întâlnit pe Ianuș futut de viață./ Are copil mic, burtă și chelie/ e acum tehnoredactor la adevărul/ El, care râdea de burtoșii cu chelie/ injura și scria poezii./ e acum tehnoredactor la adevărul/ are un aer respectabil/ bea bere pe terasă la Casa Presei Libere/ și spune „când eram tânăr”. Imaginea Gavroche-ului liric se încearcă a fi salvată în extremis, nedovedind nimic altceva decât că, poate, nu oricine are ceva de ratat: „E liber, nu se mai imită pe sine însuși./ A găsit în fine calea sinceră spre ratare/ pe care o apucăm cu toții”.

De acum încolo cădem în adevărata stare nediferențiată, în care totul este totul, ori nimic nu este nimic. Zbătându-se să scape de platitudine, Adina Dabija se întreabă pentru a-și răspunde metaforic: **Minerii sunt sexi? – ciorapii mei de mătase în calea năvăliților!** Versurile devin patetice prin burlesc: „Oh, dacă ar avea săni de consistența salariilor./ minerii ar fi sexi”. Ai senzația că lecturile de mironcostiniană. „Voroavă la cetitoriu”, una disperată, însă: „să văză că poate și în limba noastră a fi acest felu de scrisoare ce să chiamă stihuri”. În trend macedonskian, mai scapără formulări inteligente, sprintare: „în ziua în care bicicleta mea va învăța să meargă singură/ eu voi învăța să merg pe bicicletă” (**Eu pe bicicletă**). Însă cartea s-a transformat deja într-un jurnal al nereușitelor birocratic-sportive de fiecare zi. După ce ni se povestește despre eșecul la examenul auto, suntem introduși într-o zonă delicată și fugitivă: **dragostea și alte locuri de trecere**. Plonjând în apele minimaliste, poeta se întreabă **Cum să mă fac vin vechi**, sau ascultă **Vocea din cămară**, unde: „ridurile mamei tale devin hârtile adolescenței tale”. Apoi deschide **Cutia cu antidoturi pentru otrăvirile banale**: „Materia visează, deci va exista”.

Detășabile sunt anumite fragmente care, dacă ar fi conservate ca atare, izolat, ar mântui scriitura aceasta de verbotizitate: „Imaginea lui plonjează în adâncuri./ El își scoate un adidas și-l aruncă peste buza fântânii/ ca să-și pescuiască chipul./ dar șireturile nu ajung la fund./ El se aruncă în fântână și bea” (**Fântâna**). Intre viziune profundă și ludic puberal, între **Dragoste și cozi de pisici**, autoarea aceasta când te pune pe gânduri, când te gădăie până obține un răs facil: „Un lucru mi-e însă imposibil./ să fac dragoste cu tine/ atunci când fac dragoste cu tine/ [...] până când iubirea e nara mea în care stai/ când mă ți la tine-n ureche”. Iată o artă poetică literală, neprecupețită artistic: „Încă nu s-a descoperit cum își aleg trăsnetele drumul de la cer la pământ. De ce lovește un copac, și nu altul. Această femeie a fost lovită de trăsnet în 1995.” (**Dintr-un reportaj de pe Discovery am transcris această poezie. Precizez că ea nu-mi aparține, este a femeii care o spune**).

Deși nu și-a încheiat un stil al ei propriu, și acest lucru se răsfrânge negativ prin discursuri poetice albe, nediferențiate, Adina Dabija are caracter. Nu se lasă dusă de curent și nu este ușor de corupt de mode facile. Aceste calități mă fac să cred că ea mai are multe lucruri de spus în domeniul inutilului bine șlefuit și greu de atins. Rămânem în așteptare trează.

Taxi Magic

*ce mai faceți, doamnă? ați rămas la fel de frumoasă,
unde vă las?*

la capătul lumii, prietene,
acolo unde toamnele nu mai găsesc drumul
întoarcerii
acolo o să-mi fac o căsuță din vorbe dulci cu
adevăruri amare
la subsuara silabelor,
așternut voi pune privirile voastre, tablouri mâinile
voastre
dezbrăcându-mă-n gând

*el mă privește pe furis în oglindă,
de ce are femeia aceasta ochii așa de negri?
ca să învețe întunericul pe de rost,
îi răspunde oglinda*

*du-mă în centru, prietene,
toți visăm să ajungem odată în centru
până atunci alergăm bezmetici pe marginea
cercului
ca niște șoareci mecanici
ne întorcem de cu seară cheița să nu uităm să nu
uităm să nu uităm
că trăim,
doamne ferește-ne de mai puțin de atât,*

*nu te grăbi, îi spun, vreau să mă uit pe fereastră,
ia uite câți oameni au îmbrăcat lumina pe dos
sau poate așa se vede dacă ții viața prea strâns
lipită de tine
și ce mai faceți, doamnă? nu v-am mai văzut de o
vreme...*

așa e,
nici eu nu mă văd foarte des
am călătorit, îi răspund,
apoi am făcut cumpăna pe o inimă
am alunecat pe o alta
apoi pe o alta
pe urmă am căzut iarăși în inima lui
între timp se umpluse ochi de cuvinte toate albe ca
oasele
toate fragile ca un plâns strâns cu bărbăție în pumni
du-mă în centru prietene, nu mă întreba nimic
despre toamnă,
despre ploile ei despre frunzele din pupilele mele
acolo o să-mi fac o căsuță de piatră
o căsuță de piatră
o căsuță de piatră

fără ferestre.

Scrisoare din toamnă

lasă-mă să-ți scriu n-am cu cine
împărți toamna aceasta
mă apasă cum o cruce devreme
strânge ca o placentă unde se
coace refuzul
îmbătrânesc, mamă,
și tot n-am avut timp să-mi aștern în ochii
tăi pat de puf

mai ții minte noaptea aceea când mi-ai spus
bine-ai venit acasă, copilă
s-au dărâmat în sângele meu toți munții sub
care dormeau
ți-am crezut buzele mâinile părul culoarea
din iriși
*era iarnă era iarnă atunci miroseam a tren
personal a ger tăcerea pocnea cum lemnul uscat în
măruntaiele sobei săpam în ea amândouă tunelul
se îngusta către mijloc era mai întuneric decât în
pântecul tău*
*Doamne lasă-mă să o nasc eu acum de prea multă
vreme așteaptă*
*și ne iartă nouă greșelile noastre cum și noi
vom ierta...*

în astfel de toamne, te strângi în mine cum un melc
în cochilie,
trecutul rămâne afară abia mai e loc pentru mâine
aprinde toate depărtările să fie lumină să îmi
dezghețe
glasul târziu

bine-ai venit acasă, mamă,
dă-mi mie haina, ceaiul e cald...

apoi lumina a fost cenușie

am visat

că născusem

da
o fetiță frumoasă cu
buzele tale și

lumea se făcuse o ghindă de aur
o ghindă de aur de aur de aur
de fapt nu născusem ea ieșise din mine așa
curgător cum ar ieși un oftat când încremenești
la fereastră

**Adriana
LISANDRU**

și nimic nu clinteste întunericul
un pas mai încolo
prin piele-mi ieșise mă privea
mă privea
fără muștrări doar mâinile ei

mâinile ei se uniseră cupă
sub sânul meu stâng.

Invariabil(a)

din când în când vine să mă întrebe ce fac
dacă iubesc dacă dorm dacă
mi-au putrezit verile în coburii sângelui
invariabil îi spun că totul e-n ordine
e liniște belșug de liniște liniște în avanpostul
acesta
atât de multă că poti auzi cum întunericul sparge
stele căzătoare-ntră dinți
și numără
molii
ciocârliile au rămas atârinate de cer cu ciocul înfipt
între coastele sfinților
diminețile trec aplecat și tăcute ca
melcii

rareori se aud străbunicii oftează
vântul prin ei ca printr-un fluier
de os

în ultima vreme nici zidurile nu se mai plâng
au prins rădăcini în humusul acestei păci absolute
și cresc.
invariabil,
dinspre mâine
spre mine.

Plante de apartament **IMPORT OLANDA**
O clipă de liniște într-o lume zbuciumată

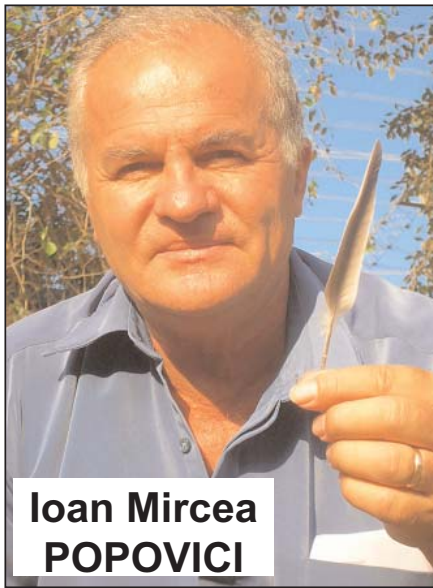

Depozit:

**Ștefănești (Ilfov),
str. Rozelor, nr. 88**

Telefon: 0788-937.382

E-mail: gd.gabriella@yahoo.com

**Ioan Mircea
POPOVICI**

V. Trec peste cele ale matematicarului și mă opresc la (imp):resie de țărm de mare unde: Seară de seară, până-ntr-o vară... prin Tymp regăsit... Intre-a fi și-a nu fi, a avea și a face, a dori și a ști... Povestea așteaptă-n cheile violoncelului. Dacă știi pe unde vine Casa tulceană de pe malul lacului, un pic mai jos, nu departe de casa cu iedera sunt cinci plopi, o carare și-un izvor. În zona aceea este butucul poveștii. Este locul în care fiecare om găsește altă poveste și de unde fiecare vede peisajul într-o altă perspectivă. De aici, din Șah cu hazardul, esențial este să stăpânești 5 verbe. Nu știi dacă ele țin de joc sau de jucător. Anul trecut, pe vremea asta, butucul avea toate inelarele care țineau pietrele orelor (Ea știe că erau 17 ore pe ceasul butucului). De ceva vreme butucului a început să-i crească o scorbură. Astea sunt și nu le dirijează eu, celcarezice, și nici ea, ceacare... nu țin de dorința, de a avea ori a voi ci țin simplu de verbul a fi... povestea asta-i precum sunt corzile la violoncelul meu. am și uitat care sunt valorile notelor fiecărei coarde (Katerina le știe). știu însă că fiecare din ele are o cheie cu care...

mereu sunt în urma poveștii, mai rabd o piramidă, mai rabd un deșert. portretul: chiar asta fac... am început o poveste care mi-a luat-o înainte... am ajuns să nu mai știu cine-mi comandase portretul unei frumoase culegătoare de scoici. de aici a început povestea Turmului de scoici și restul. Nimic nu-i metaforă. Totul ține de povestea care m-a năpădit, Ioan-Mircea Popovici [07.Dec.06-08:01]

și eu care credeam că sunt singura căutătoare de scoici, deși merg pe țărm, de câteva luni tot merg și nu le găsesc. trist, dar caut în continuare, n-am decat 5, nici macar cu soț, am să îmi cumpăr până la urmă...

(à lire en bleu)

Je t'ai attendu soir après soir, jusqu'à un été quand je t'ai attendu le matin. Je t'ai attendu à six heures environ et j'avais appris que tu étais venu plus tôt et tu étais parti. Le lendemain j'ai fait de l'insomnie. Vers le matin je me suis endormi. J'étais tellement confus que je ne me rappelle plus que quelqu'un était arrivé. Je t'ai attendu après, de plus en plus tôt jusqu'à ce que je sois arrivé à l'attendre à nouveau soir après soir. (maria, cea cu zarul, scoicile, pietrele, umbrela și palaria)

Papagalul lui Alexis (Casa de pe plajă)

m-am luat după scoici, pene și pietricele. într-un târziu am ajuns la casa de pe plajă. fără să bat la ușă, mi-ai zis: intră! un zmeu de hârtie luase locul zarului. câinii lătrau, tu râdeai, iar eu te înveleam în cuvinte. fragmente dintr-o fericire își făceau sin-

gure jocul. ai trecut firul Raflei pe un dig cu vânt și prunci...

de după poveste, o mână pe mână, o pasăre vorbitoare în prim plan, marginea

la marginea infinitului cvintetului așteptării colorile anotimpului dintr-un țărm albul în mijlocul verdeului fragmentarul văzut din profil tonurile domoale ale florilor căderea frunzei.

în pădurea cea mai deasă fluiet și îl chem pe Dante. el nechează dintre trestii (scuturând pe spate șeaua. s-a redus filtrul luminii. azi, când ceața umple locul, tu făceai pe țărmuri jocu). se răsuca-n târziu povestea întreruptă...

încercând pe neliniști tăcerea, un cântec și-un lătrat de câine.

la marginea infinitului e iarăși lună plină.

ponna se lipea de picioarele mele sub scaunul mesei de brad se împinge-n mine își ridică botul să mă sărute

s-au îngrămădit zilele în portretul tău cu fereastră și scrisori

hazardului? i-am mai lăsat o șansă, să nască-n mine dor de Infinit și-n clipa-nod am stăruit sămânță cu miezul plin de chipul cel iubit

tu țeinei să lași ca Tympul să-nflorească taina firii/ și din cântecul de plajă și din zarul cu zadar/ să arunci așa-ntr-o doară și când spui: tu n-ai habar!!/ să dai iarăși Yames de șase și câștigul să-l reții/ pentru marea întâmplare...

s-au atins de visul meu în plan secund, ceața

Motto: unde este lumea-n care

Fat Frumos țeina în piept, un balaur și-o năpărcă și era cel mai deștept?

Când întregul se pliază pe spirala unui melc este semn că ai în viață cântul cald de codobele. Și din Dunărea măloasă ai și nuferi, ai și fân și în cea mai scumpă casă te oprești și spui: rămân. De aici îți treci prin gânduri și te lași în vis de ieri și refaci durerea vieții, bucurii de primăveri. Iar când vara te încinge și te-ncearcă în regret, ții în pasul tău femeie, dansul vechi de menuet...

Cântec de poveste rară se așterne-n tine iară și din lunga povestire, urci din nou, aceeași scară. Pare totuși că se schimbă gândul rău cu gândul bun... și din cântec iar rămâne calul călărit de-un spân... unde este lumea-n care făt frumos țeina în piept, un balaur și-o năpărcă și era cel mai deștept?

Aida Felice Adela: Mă copleșești de fiecare dată. N-am putut să citesc până la capăt, mi s-au umplut ochii de lacrimi, mi-era teamă să nu intre cineva în birou și să mă vadă așa, emoționată și răscolită. Am rămas fără cuvinte, m-a impresionat și mi-a plăcut că nu m-ai uitat și mi-ai răspuns, mă gândeam că timpul a șters urmele mele din nisip... și din sufletul tău. Îmi spui să fac poezia ta să cânte!... Cum? Numai TU poți face așa ceva, nu am harul tău, deși gust cu plăcere și dor din fructul talentului tău, mângâi tastatura și privesc pe geam, pierdută în visare... Mi-e dor să visez, mi-e dor să mă desprind de cenușul vieții de azi și să mă bucur de frumos... și de tine.

e visul vis și doru-i dor tu lași în mine soare-nor și-n norul care vine-acum e o aromă și e fume

mai stai un pic și taci să-ți spun tu ești o clipă de Acum un zâmbet rar și-o lăcrima și poate-o ceașcă de cafea ce ține-n ea povestea mea în care eu îți spun ce tu ai alungat un da în nu și m-ai uitat și m-ai lăsat și eu ca prostul am plecat să-mi spui că simți că-i vis în doi în care..... dar tu nu-mi mai trimiți un semn..... nu mi-ai spus: ai ajuns pe plajă? ai cules două scoici și o piatră să le așezi pe scară?...

acum că știi cum rătăcesc acum când știi ce mult iubesc acum când știi ce-nseamnă val acum când știi înaltul mal

acum când știi cum e ca un ca un, ca ce? să-ți spun? ca un pește care tace ca un punct din infinit ca un gând ce se prefacă într-un țărm fără sfârșit

te întreb trasând pe plajă cercul care l-ai cerut tu de-acum citești în foșnet și pe frunza de arțar întrebări necruțătoare pentru fetele de zar:

de-ai ști ce simplu e când de-ai ști ce bine e când de-ai ști ce freamăt e când de-ai ști.....

Ceața (din ținte deșirate)

Umbra: voi alerga pe scara din mijlocul plajei și-ți voi face fotografia cu un cerc și-un pătrat, ca ochii plajei ce privesc cerul, iar pe cer voi desena zborul de pescăruș. între ele, lebedele rămase în port, peste iarnă.

era bătrânul agresat de-o fiară. se apăra cu frunza unui făg eu mă opriseam într-o seară... Necunoscuta îmi stătea în prag cu acum în clipa lungă, ca o punte-n bunăoară s-a trezit într-o poveste cu un papagal și-o cioară

găsesc în nelăsări și-n cântec de tăcere, un ochi dintr-un năvod cu ochiuri de părere. e ca un vis, și-i chiar o regăsire, cu pas desculț pe plaja de răgaz de unde crezi că-i dorul alinării și-s frunzele căzute pe zăplaz?

aici unde e rană și-i durere și ție un pic albastru rătăcit e parcă disperarea din speranță mai mult a destrămare-n răsucit

astăzi lacul se dezgheată, mâine vine valul iară și din grinda sa năvodul înflorește-n primăvară mugurii își cresc bobocii, ceru-i limpede și-i viu și sub gândul meu o frunză ruginește-n argintiu și-am găsit din întâmplare rătăcirii între iubiri cu departele-n aproape rotunduri și ciobiri

o pauză, ca pentru a-și aduce aminte, sau pentru a-și potoli neliniștea din glas care și-au păstrat culoarea s-au ales în semn de carte frunze, scoici și amintirea din aproape în departe

nu las cântec amintirea, nu las dor și nici vâpaie, ci las visului miresei sura mea plină cu paie... pescărușii zboară-n cântec, scrijelind pe cer o urmă într-un zămbet și-o poveste, am fugit din lunga turmă

Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții

**Dan
CÂRLEA**

Fluturări

știm că va veni o zi când unul din noi se va plimba prin fața mormântului celuiilalt
ținându-și sufletul de gaică lovindu-l de copacii
din care verdele crud va curge printre crucile albe
cu medalioane foto
ca niște ochi pe care nimeni nu-i poate închide
și nici deschide mai mult
suficient de mult încât să se continue cu un om viu

îmi amintesc exact cum ai spus în stația de
troleibuz
când plecaser de la starea civilă
"uite-l pe hamsun" și mi-ai indicat
ziarul cotidianul de la tarabă
care se vinde miercuria cu un roman

am luat "foamea" și adineauri am citit cum
șchiopul mergea în fața personajului principal ca
un viitor ieșit la plimbare unul din miliardele
posibile
o ipostază
a ta
a lui
a ei
a noastră

a păsării pe care o naștem din piept în fiecare viață
a păsării albe și atât de mari încât bate din aripi o
singură dată
printre blocuri
și nimeni nu poate să spună am auzit-o

fluturăm de capătul acestui drum infernal
pe care moartea joacă șotronul și-n loc de piatră
aruncă un cântec de lebădă

fluturăm ca steagurile
din fața ONU
mașinile oamenii rănile
toate se grăbesc
se ating de noi
de trupurile noastre frumoase fragede pe care
toți le-au încercat cu dinții
așa cum se face cu aurul

trupurile noastre frumoase fragede
ce sunt
parcă dintotdeauna
umbrele primului suflet.

**Abonamentul la
revista SINGUR
nu te lasă singur!**

**Aleksandar
STOICOVICI**

fractal

o amprentă pe ceara moale a pielii tale / ca o
șoaptă uscată în lobul urechii / iau foc și ard în tine
/ mă mișc sub pielea sticloasă ca un vagon de carne
/ îmi înfășor în jurul pieptului cea mai lungă venă a
țipătului / mâna ta – o locomotivă ruginită pe care
o urmez în tăcere

am auzit odată că atunci când îndrepti un deget
spre cineva trei degete sunt îndreptate spre tine / se
macină toți peștii și crește sub noi cerul / o lupă
sub care așezăm placenta de paie / mă nasc pentru
toate degetele ce îndreaptă carnea în aerul îngenu-
nunchiat

când scriu despre pești mă întorc într-un loc pustiu
/ o miriște de sticlă căldura trupului tău / apoi trec
desculț cu oasele amortite prin ochiul îngust / îți
ating pântecul / pielea se aburește ca sticla unui ac-
variu / desenez minute cu degetul până la buric și
adorm / buricul începe întotdeauna ziua de mâine

trupul tău ca o dimineață răcoroasă întinsă între
două biserici de lemn / o bătaie de clopot o bătaie
de inimă / mirosul de tămâie și icoanele decojite /
aerul umed și sfinții înghesuiți sub unghii / ne-ar
trebui un cer puțin mai jos / un cuțit ceresc / și-o să
răzuim oasele noastre până când aerul va mirosi a
toamnă / un fel de apropiere / mâna ta - o cădere în
gol

Editura SINGUR

STOP Ai grijă cât și
cui plătești?

Tip: am o cârpă de vizu-
tă (color și ab-negru),
flutura și publicitan, pli-
ante, cărți, reviste, zia-
re, afișe legăturați, ca-
lendare etc.

E-mail: dorudancu@yahoo.com

Telefon: 072-444.35.87

Andrei D.

BUNĂ ZIUA, EU SUNT CRISTOFOR

text inspirat din
<http://www.cafeneaua.com/nodes/show/15780/buna-eu-sunt-oana/1>
cu acordul autoarei.

bună ziua. mă numesc Cristofor și sunt dependent de păsări.
dimineață mă trezesc în cripit și-mi trec zborul, așa... până
seara. dacă n-ar apune soarele niciodată, aș adormi ca ntr-un
cuib, ca ntr-o tumoare malignă.

când eram mic, trăgeam cu praștia în ele, în păsări.
am ucis porumbel, vrăbii, cintezoși și am strangulat cocloașe
de pene călduțe.
sunt vânzător de păsări, acum. într-o toamnă posedată de
diavoli, a venit la mine un om mărunt, cu buze subțiri și
pielea smeadă. mi-a adus trei perechi de canari, tocmai din La
Gomera. i-am dat banii și-apoi, mi-a cerut o cană cu apă, a
bătut cu spaimă și a citit în fundul căni, c-o să devin un om
rău. i-am zis c-am fost rău de mic, am ucis păsări. "deja ai
devenit un om rău. întâi trebuia să dai păsărilor apă, și pe
urmă mie!"...după care-a plecat, fără să salute și fără să se
uite-n urmă.

am avut grijă de canari și-am avut grijă să se-nmulțească. am
cumpărat un dulap mare de fier, despărțit în compartimente și
fiecare compartiment cu câte-o ușiță din plasă de sârmă.
după doi ani, am mai cumpărat unul la fel și-n curând îl voi
cumpăra pe-al treilea. nu sunt un om rău, tipul ăla a mințit și
era un mizerabil. eu am grijă de ele, le hrănesc științific și le
curăț compartimentele. le vând doar la oamenii iubitori de
păsări de companie, așa ca mine... da, tipul ăla a mințit!
pe strada mea, cu câteva numere mai sus, stă o fată pe nume
Oana. colecționează fluturi și îi depune pe-un perete. stă pe
canapea și privește filme cu morți și peretele acela seamănă
cu o tumoare malignă.

eu am grijă de păsări...
săptămăna trecută, a venit la mine acasă, un nebun. semăna
cu un fluture colorat, cu aripile desfăcute.
m-a rugat să-i arăt păsările și l-am dus la dulapurile din fier.
le-a privit și-a început să plângă, prostul. s-a așezat pe-un
scaun și și-a cuprins tâmpelul-n palme. a stat așa, ca un inger
mort agățat de perete. apoi s-a sculat brusc, apucându-mă de
pieptii cămășii. era foarte aproape de mine... mirosea a
cadavru în descompunere.
mi-a zis că sunt mai dement ca el și mai rău ca fata aceea,
Oana...

...că fluturii ei mor repede și poate va veni o zi când vor învia
și-și vor lua zborul pe fereastră.

...că peretele acela unde se proiectează filme cu morți, n-are
plasă de sârmă și că ea, Oana, stă într-o colivie mare cât o
metropolă.

...că fluturii aceia, se lasă prinși de lumina-i din ochi și
de unduirile trupului ei.

...că păsările mele nu vor avea niciodată aripile desfăcute și
n-or să simtă mirosul cerului.

...că vor trece din compartimentele mele, în coliviele altora și
copiii din casele acelea or să bată din palme și-or să fie
învățați să iubească păsările.

...că mai bine să mori cu aripile-nținse și orbit de-o unduire
de trup, decât închis într-un cântec al nimănui.

...că păsările astea, ar fi mai fericite dacă și-ar căuta ele hrana
și ar fi pândite de șerpi sau pisici, dacă le-ar fi teamă sau
foame.

...că păsările astea nu simt decât dor, însă nu știu de ce le e
dor.

"canarul galben ca un gălbenuș
cu pene moi și ochii duși
plângea de după sârnela de-argint...

așa cânta, nebunul și semăna cu un fluture mort și semăna cu
un mort agățat de perete... s-a uitat în ochii mei și a văzut
ceva, departe.

i-am zărit în pupile, fluturi morți pe pereți și păsări cu cân-
tecul frânt și câini legați cu lanțuri peste râni și grădini zoo-
logice populate cu girafe, elefanți triști și pelicani și vulpi și
zebre și șerpi încolăciți pe pietre încălzite și lei, albatroși,
urși... l-am dat afară, pentru că avea o uitătură ca o tumoare
malignă... a plecat mestecând un fir de iarbă și cântă și de pe
aripile mângăiate în altă viață, i se dusese intensitatea culo-
rilor și îi curgeau fluturi din ochi și sub frunte avea cuiburi
frante...

...eu am grijă de păsări!

Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții

**Dumitrescu
STELEA**

Thoughts

.....1 decembrie 2007...ziua națională a româniei banuiesc, nu mai știe nimeni prea mult despre această zi, nimic special, dar astăzi este ziua în care m-am apucată să scriu un fel de carte, m-am gândit să trec în revistă niște gânduri, niște simțăminte, am descoperit că sunt apt de chestia aceasta în urma unor evenimente care s-au întâmplat în mod repetat sub formă de eșecuri pe plan sentimental, spiritual, de fapt nici nu știu dacă voi duce la un bun sfârșit înșta de cuvinte care în capul meu este interminabil. Trăiesc într-o lume diferită de a celorlalți, un sistem pe care îl am numai eu, numai pentru mine... huh... trăiesc în românia un loc minunat, niște meleaguri fantastice care sunt deflorate de degutul arător al oamenilor din jur, oameni cărora nu le-a mai rămas nimic în suflet decât dispreț, amărăciune... evident vorbim despre pătura nemulțumită să zicem, a acestei țări. Eu sunt un om de mijloc, un omuleț care se află într-o perioadă de continuă tranziție, un ins care observă tot ce îl înconjoară cu alți ochi, fiecare detaliu, fiecare amănunt, fiecare imagine, înzestrat poate cu puțin mai mult potențial intelectual decât ceilalți... hmmm modest ins nu?...dar așa este cursul meu. De altfel sunt un om obișnuit, muncesc, mănânc, beau, fumez nu fac excepție de la regulă ca să trec în extrema celor care umblă cu biblia în buzunar, apreciez orice gen de efort depus de orice ființă, chiar și efortul depus cu intenția de a face rău, găsesc ceva interesant eu în asta. Ieri m-am despărțit de "iubita mea", una dintre cele mai drastice întâmplări din viața bărbatului de astăzi, i-am cerut să mă elibereze cu un sens conotativ bineînțeles... iar ea?! mi-a dat liber la propriu, există și un comic de situație aici. Hmmm... iubirea... sau senzația de atașare? Tind să cred că iubirea există adevărat, să mă împac cu gândul asta până când va deveni certitudine, trebuie să mi se întâmple mie, apoi o să împărtășesc lumii întregi cum se simte. Acum încerc să-mi vindec o rană pe care mi-am făcut-o de unul singur știind cum îmi vând sufletul! Am făcut greșeala de a fi prea încrezător în propriile-mi puteri, am vrut lângă mine o "ea", care să se modeleze după sentimentele mele, aveam impresia că oamenii se schimbă, încă o mai am, dar unora oportunitatea de a se schimba le este periclitată de simplitatea lor. Consumând zilnic din același tratament nu am vrut să înțeleg că ceea ce mi se întâmplă nu va duce la nimic bun. Fusc... fusc... și se duse vorba românului... fusc la început, cică frumos; da, frumos pentru mine, bucurat de faptele pe care le fac, lucrșoare bune care nu vroiau să facă decât să aducă zămbete și scilpiri în ochii ei, care apăreau pentru câteva momente în proporție de "peste la sută" superficiale. Sunt rău... sau faptul că nu a meritat m-a făcut să fiu rău, hai bine, dacă a fost o bucurie pentru "maytrei" a fost ca unui copilul de o vârstă fragedă care deschide cadoul de crăciun, odată deschis interesul dispare. Fiecare iubim în felul nostru, unii își bat consoarta, alții o mângâie, alții le oferă treizeci de lovitură de cuțit, apoi le iau capul, în fine, dragostea se manifestă în fel și chip. V-ați pus vreodată întrebarea cum iubii? V-ați întrebat vreodată cum e să te trezești de dimineață, să zămbiești pentru simplul fapt că există? Mulți dintre voi nu și-au pus-o... să vă zic eu...păi nu pot exista întrebări de genul pentru că este mai important să te gândești că nu ți-a dat beep toată noaptea, este mai important să te bați cap în cap pentru faptul că nu ai avut semnal și a încercat să te sune, evident fără prea mult interes, dar să vezi cât de mult țiine la tine certându-te că ai telefonul închis și disperă că nu poate să dea de tine sau vrând să afle prezențele existente lângă tine. Multe alte chestii vă întunecă mintea, începeți să credeți că aveți control asupra persoanei apoi după 8 zile jumate de relație se termină tot printr-o ceartă din cauza trecutului ei mai puțin impecabil și din cauza faptului că ai fost văzut pe stradă cu alta care amândoi știu la fel de bine că era verșoara ta... mă lași mă!?!? apoi urmează să sune să-i spui cât de rău ți pare și că nu ai vrut să se ajungă aici, pe messenger îi explici prin texte cu caracter manelistic că nu vrei pe altcineva, încercând de fapt să mai

păstrezi un loc pe bară pentru că tot în ziua aia poate apărea altcineva care să-ți trezească interesul într-un mod mai neobișnuit decât o făcea celălalt, la naiba. Începem să simțim lipsa mesajelor de la 11:43 noaptea sub forma unui "te iubesc" murdar, care inevitabil ne aduce un zămbet de satisfacție, fake, trimiți mesajul în speranța că vei primi înapoi exact ceea ce vrei să vezi, dar de unde, te minți singur că vei găsi tu o cale să-i sucești mintea, clasic. Cu siguranță nuuuu, nu ești tu așa, neah tu chiar ții la ea și te gândești secundă de secundă la următoarea întâlnire, vrei să fie sufletul tău pereche să vă iubii la nebulie, să nu exista decât voi doi, dar mai... cum rămâne cu gândurile tale de a încerca să o faci să treacă prin patul tău de cât mai multe ori, a?... tris-tule... A iubi este însăși legea vieții, este una dintre cele mai sublimе acțiuni pe care o poate realiza o ființă umană, să uiți de tine și să te dăruiești cu totul celuiălalt fără a aștepta vreodată ceva în schimb, aceasta este adevărata iubire care te purifică de tot ce e murdar în lume. Iubirea se ascultă, poți să ascuți cu iubirea, poți să gândești cu ea iar vorbele tale vor fi exprimate cu o ușurință ce te va uimi, cuvintele vor căpăta o forță inimaginabilă... ce frumos e... pff... Eu mă victimizez ca o reprezentantă a sexului feminin spunând: "Am iubit din toată inima, iar ea nu mi-a răspuns niciodată iubirii". Dar dacă am iubit cu adevărat, de ce sufăr că ea nu m-a iubit? trebuie să mă gândesc oare că iubirea adevărată nu așteaptă NICIODATĂ, dar absolut niciodată, NIMIC în schimb. Ea este fericită că se poate manifesta, că se poate darui. Atât timp cât suferiți din cauza iubirii inseamnă că încă nu ați cunoscut iubirea adevărată. Iubirea noastră nu este iubire. Este altceva ce seamănă cu iubirea, dar nu este iubire. Poate fi atracție sexuală, poate fi milă, poate fi respect, poate fi nevoia de a proteja sau de a fi protejat, dar nu este iubire. Pe toate acestea, noi le numim iubire, dar ele nu sunt altceva decât reflexe limitate ale iubirii nelimitate. De acilea pleacă suferințele voastre, cucerești o țipă, o scoți în cluburi pe banii tăi, că de!... ești un mascul cu o grămadă de potențialuri, ea răcește, tu ai grijă de ea, îi e fomică, îi iei de mâncare, și ușor, ușor începi să ai simțul proprietății foarte dezvoltat. Ce zici??? "Din câte am făcut eu pentru tine asta merit??? ți-am dat tot ce am avut mai bun (ea dacă este un pic mai limitată pleacă capul, ori să te faci să crezi că ai dreptate, ori să te plictisești, să pleci, să scape odată de tine pentru că o strezezi), aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să te am lângă mine. JESUS!!!! Parcă te văd... tu pleci ea își continuă activitățile extraconjugale, tu îi dai mesaj că o iubești ca prostul, ea își ia porția de incultură de pe ACASA TV... o porție mică de plăns cu Jose Armando... Asta este mai simplu de făcut, dacă a greșit de ce să alerge după tine să-ți sară în brațe, timpul să stea în loc să-ți spună că te iubește mult și că îi pare rău, tu să o ierți să o sâruiți și o ții strâns în brațe eliberând din nou timpul. Huh... să zicem că te regăsești în ceea ce spun eu... o altă categorie de tineri ajung să creadă că sunt făcuți unul pentru celălalt dintr-o primă discuție în care își povestesc despre ei, trecut, prezent, ocupații, unii mint în încercarea de a părea mai interesați dar celălalt nu vrea să observe asta pentru că e plăcut ce aude. Puteți să vă îndrăgostiți unul de altul pentru că ascultați același gen de muzică, de exemplu, rapp-ul, este cel mai expresiv gen de muzică să zicem, cu un nivel ridicat de cultură (adevăruri) care impregnează mintea noastră numai adevăruri despre lumea în care trăim, cuvintele lor lasând amprentă puternică în viața noastră mai ales dacă aveți în cap 40% alcool și niște fumuri dintr-un joint făcut poștă la un amic acasă. Începi să te manifesti, iubita ta te vede deja GANGSTA pentru că nici ea nu e mai prejos, plăcându-i ce vede la tine, plagiază amănunțit comportamentul tău, apoi o să cădeți de comun acord că trebuie să profitați de mobilier în altă parte, de fapt sunteți praf amândoi!!! Ea cu siguranță se va trezi dimineața, nu cu aceeași siguranță cu care a intrat în casă cu 18 ore în urmă. Dar ce-ai simțit?... a?... îți zic eu... cu siguranță nu prea îți mai aduci aminte nimic... și nici ea, și e cam stânjenitor faptul că sunteți încă goi unul lângă altul, pudicilor!!! Sau poate veți crede că a fost minunat, asta pentru că nu aveți nici o valoare, cu siguranță asta se va repeta weekend-ul viitor, apoi va deveni o obișnuință și ușor va deveni un lucru total lipsit de interes. Cu siguranță vă puteți iubi și pe alte ritmuri cum ar fi maneaau, dar imi este „rușine” să intru în acest subiect, căci aici este mai drastic, se fac promisiuni în legătură cu corpuri cerești, și tu ești atât de idiot încât crezi că este foarte posibil ca iubita ta să se trezească mâine dimineață cu vreo cinci stele și luna în curtea casei, când într-un moment mai romantic ai putea să o faci să se simtă atât de high încât să creadă că le-a avut atât de aproape.....

Probabil că mulți se întreabă de ce am scris eu toate astea, pentru ce?

Păi am scris asta pentru că indiferent cine citește știu că se regăsește într-o mai mică sau mai mare măsură, că: aviz celor care practică genurile acestea de relații, nu vreau să am o influență asupra nimănui, citind vă veți da seama deși v-ați dat-o deja că toate acestea se întâmplă, tot ce încerc eu să fac: evitați aceste etape și dacă simțiți ceva pentru o persoană construiți ceva curat.

**Cristina
SIRION**

Ca după dragoste

Se anunță ploii, o voce veselă spune pe toate canalele să ne punem fularul la gură și să facem nod, să strângem bine în noi gustul de cușmă al moliilor, așa cum ne roiesc în piept ca niște dumicați fosforescenți, prin șira spinării se vede urzeala din care suntem făcuți ca și cum ca și cum am sta în lumină.

Ne roteam cu mâinile întinse după viață, ne roteam în cădere necuprinși, ca după dragoste Ne suflam în trupuri ca-n pumni, de la o tăblie a patului la cealaltă și ascultam cum se moare găjăit la radio, cu volumul dat la maxim.

Șiroind la intrare, ne așteaptă tata cu șapca în mână să-i mai speriem o dată somnul cu un strigăt ascuțit de copil Dar noi, noi o să facem un om de zăpadă la marginea mării, cu pipă și fes altfel iarna asta nu va avea niciun țarm pe care să ne punem coatele să visăm

în visul asta singura care doarme pe-o coastă de drac e femeia singura din care ne luăm mereu zborul ca din saline

... și se anunță îngheț, aceeași voce veselă strigă pe toate canalele iar din turla bisericii parcă au început să cadă semințe de pisici negre Fulguiau așa de frumos cu ghearele scoase, fulguia tihnit ca după dragoste

**Abonamentul
la revista
SINGUR nu te
lasă singur!**

Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții ♦ Autori propuși de subredacții

**Maria
GHEORGHE**

dăruiescă Sentimentul că sunt Mare...și că pentru El există o casă.

Maria!...parcă m-a strigat în șoaptă o lacrimă.
Bucuria era dată la maximum unei ode.

Toamna nu-și tăiasă încă frunzele, era seară de ora șapte, emoția s-a întors să vadă...contur de abur într-o voce caldă. Mi-a întins mâna într-un decor cu miros de alge curate și somn de pescăruși. Eu m-am ținut de un cuvânt dăruit când încă nu știam că această întâlnire se va naște spre a ne vorbi față în față.

Ia-mă de braț și spune-mi tu! Primii pași i-am făcut schimbându-i, să aibă același ritm...legănat în gând alb de nufăr.

Unde mergem? Te-am ascultat și-am zis: unde vrei tu, eu nu cunosc oricum locurile. Peste tot era acum presărat cu vis...

Ce mâncăm? Nu mi-e foame. În adevăr, eram lănită, dar n-aș fi putut înghiți nici măcar o lacrimă. Votkă? Și o cafea...Mergea de minune cu cireșe de pământ. Ți-am dezbrăcat una, un gest reținut strâns, să ți-o așez eu pe buze. Am putut înghiți un nod. Cât aș fi vrut să vorbesc cu fata care ne

servea, să vorbesc despre orice, până amânarea mi-aducea puțin curaj să spun ceva mai inteligent. Se auzeau de undeva, prea tare, muzica și cuvintele lui Andrieș: «de câte ori vii, spui numai prostii»...O iluzie, dar așa mi-era...

Mi-ai întins o bucăciță de hârtie, am schimbat pixurile și-ai poruncit : scrie ce-ți trece prin minte. Nu mai știu dacă mi-ai dat minute sau secunde, așa că am întins câteva cuvinte: aș vrea să scriu ce scrii tu,...mi-ai luat bucăcița. Eu vroiam să adaug: când voi fi o lacrimă, dar aceste vorbe au rămas nescrie. Tu ai scris: (...). Te las pe tine să-ți aduci aminte, dar să-mi spui șoptit la ureche...Te ajut și-ți dăruiesc primele două cuvinte: ai rătăcit...

M-am ridicat și-am lipsit puțin. Atunci ai plâns, nu-i așa!? N-am plâns, erau lacrimile de pe linia vârștelor ce-o începusem eu, și tu îi dăduseși profil de Cleopatră. Atunci privirea ne-a destăinuit clipa. N-am plâns...

Când am ajuns în Piața, (altădată, statuia Poetului mi-a dăruit și el o lacrimă, sa fie. Ți-ai adus aminte perfect, ca dintr-un manuscris. Ascultam și îți sorbeam cuvintele lui:

"Sub astă piatră zace Ovidiu, cântărețul Iubirilor gîngăș, răpus de-al său talent, O, tu, ce treci pe-aice, dac-ai iubit vreedată, Te roagă pentru dănsul: să-i fie somnul lin."

...ca într-o sonată pentru violoncel și-o lacrimă, ia-mă în brațe, să simt adresa de acasă!

Lacrima lui Ovidiu

(vin...din anotimpul cu bob rubiniu si dulce)

Se făcea din ce în ce mai târziu. Speranța cobora cărarea spre "așa a fost să fie".

Nimeni nu mă chemase pe numele mic, să-mi

Oana ZĂHĂU

Despre Petru

Petru era de când se știa el un om trist. Toată lumea și-a dat seama de asta din primele zile de viață, cum nu a plâns când a fost scos din pântec, ci doar s-a încrunțat puțin și a căsăcat apoi, indiferent. Mai târziu, părinții și-au dat seama că era imposibil să-l faci să zâmbească, de ris nici nu mai încăpea vorba. Petru se uita cu aceeași privire

plată la jucăriile colorate înșirate pe noptieră, desene animate, pisoi țărcați ai bunicii, fluturii din grădina... ca și când lumea întreagă vorbea o limbă necunoscută lui. La început au tot sperat că are să devină un copil ca toți copiii, dar Petru nu le-a spus vreedată vreun cuvânt, deși toți doctorii spuneau c-ar fi putut s-o facă, și cu timpul copilul a început să-și schimbe fizionomia, și pielea-i să se subțieze dezvelind arhitectura complicată a vaselor de sânge, un tatuaj imens și sângeriu întins până-n buricul degetelor și nimeni nu mai îndrăznea să-l privească în ochii halucinant de mari, cu pupile mătuite și cearcăne verzuie.

L-au dus pe Petru la psiholog, dar Petru nu vedea nimic în petele de cerneală întinse pe cartoane. L-au vizitat chiar pe celebrul savant Bruner, care i-a măsurat fălăngele degetelor și lungimea genelor, dar tot degeaba. Deși studiase prin universități celebre și vizitase țări exotice, Bruner nu putu să spună care era cauza acelei tristeți. Așa ca au adus băiatul acasă, cu trenul, ca să își poată înmuia privirea pe fe-reastra cu câmpuri ofilite și căpițe.

La sugestia unui prieten excentric, Petru a fost trimis în Norvegia la clinică, unde ochii i-au fost cufundați în băi de fotoni pe la prânz, până când verdele diluat al irisului era înghițit de hăul pupilei, iar seara pielea îi era acoperită cu gheață proaspăt adunată din vârf de munte, și privindu-l cum stă nemișcat pe patul alb al camerei albe, Petru nu mai semăna cu el, ci devenise o creatură bizară și incoloră imobilizată de bucățile de gheață, o insectă ireală prinsă în bila ei de chihlimbar.

Petru a tăcut și i-a lăsat să facă ce vor cu el până când, la una din vizitele părinților, triști și ei de acum, Petru a venit la ei și, fără să spună nimic, i-a aliniat pe canapeaua din living. A închis lumina, s-a așezat lângă ei, și din pupilele băiatului a țâșnit atunci o lumină care proiecta pe peretele alb povești întregi, în culori sclipitoare, povești molcome, care se întindeau pe zidurile terne ca o tapiserie imensă și mută, dar atât de frumoasă încât simțea, privind-o, cum aerul parcă nu mai vrea să-ți iasă din plămâni, și te podicește plânsul de atât de frumos. Când Petru a închis ochii, întinericul a venit ca o binecuvântare, cum nici un om din câți au existat vreedată nu poate suporta atâtă fericire prea multă vreme.

A doua zi l-au dus pe Petru acasă, și i-au întins corpul transparent și moale în pat. L-au lasat să stea acolo, în liniște, cu ochii țintă în tavan. În noaptea aceea, l-au putut vedea pe Petru așa cum nu o mai făcuseră niciodată, cum se prelinge pe sub ușă, prin gaura cheii, inunând întreaga casă cu lumina albă a începuturilor.

Dimineața l-a găsit pe Petru întins pe cearceaful alb, rece și imobil.

**Aida
HANCER**

oameni
e „gheara mea în lume”

II. gheara este o formă de uitare o formă de adopție și totuși nimeni nu iubește pe nimeni iar mângâierea devine o lungă apăsare cu degetul iar degetul este un animal josnic al omului

III. trăind ca să locuiesc pe rând lumile celorlalți îmi amintesc că e mai ușor să treci peste faptul că trăind cineva te-a omorât decât că ai omorât pe alții scriind și dacă tot e să fii om de ce să nu te uiți în fratele tău și de ce să nu-i scoți pe rând sufletele de carne:inima, plămâni, șira spinării

IV. e clar ne-am obișnuit să trăim în lanț și libertatea latră la noi și poezia latră și oamenii lor te tace sângele de peste tot și așa nu-i mai găsește nici Dumnezeu

eterne

I. după ce se va scrie poemul acesta eu voi fi deja groapă și-n mine se vor arunca ceilalți ca într-o gură de animal în care-ți pui credința prima gură de animal care nu-ți poate cuprinde carnea palmele mele se vor uni jos de tot se vor încăiera cu moartea moartea va refuza războiul și-mi va cere să pierd cu dragoste ceea ce oricum pierd și dacă aș pierde cu dragoste ceva așa cere să mă pierd pe mine fiindcă o groapă întotdeauna îmi amintește de alte gropi și în gropi stă ascuns Dumnezeu

poemul acesta are frică și rușine de

S.C. INTERTRANS VIRGIL S.R.L.

Execută la prețuri promoționale reclamă la

Comision liber

**Prestări
servicii în
domeniul auto**

**Mică și mare
publicitate
în județ**

Traduceri în/din toate limbile

Târgoviște, str. Mircea cel Bătrân Bl.A1 (parter)
Tel/fax:0245-213814

Radu NEGOESCU

Sănătate spirituală

„Când știința și rațiunea lucrează împreună cu Duhul Sfânt, totul devine mijloc de comuniune; dar când rațiunea stă în serviciul patimilor individuale sau colective egoiste, ne fragmentăm natura noastră cea una în nenumărate părți, iar prin aceasta pierdem asemănarea cu Dumnezeu și desfigurăm chiar identitatea noastră” (IPS Mitropolitul Daniel al Moldovei și Bucovinei, 2003).

”Cu adevărat raționali s-au dovedit numai sfinții” (Sf. Grigore Sinaitul, în jurul lui 1300), ”pentru că ei și-au sfințit rațiunea prin iubire față de Dumnezeu și de semenii” (nota IPS Daniel, 2003).

Termeni și argumente

Re-ligio inseamna re-legare si se refera la relatia cu divinitatea.

Spiritualitatea religioasa se refera la sentimentele, gandirea, trairile si comportarile asociate cu cautarea sacrului (a sfinteniei, ca aspiratie catre Dumnezeu) - (Larson et al. cf. Pompey, 2003). Pentru teologi, realitatea spirituala este forma cea mai inalta a vietii, nivelul in care biologicul este in acelasi timp depasit și implinit.

In perspectiva ortodoxa, spiritualitatea este inaintea de toate stabilitate și confirmare a iubirii de aproape - aceasta din urma fiind un dat definitoriu profesiei medicale (care lucreaza cu persoane individuale) sau sanatatii publice (ce lucreaza cu colectivitati de persoane). Persoana este considerata forma cea mai inalta de existență și este definită înainte de toate ca spirit. Omul este spirit intrupat dar viața sa spirituală îl definește ca persoană.

”Observăm că orice persoană umană nu este numai o masă de componente chimice și fizice constitutive, ci și o sinteză minunată și vie a relațiilor interpersonale care este însoțită într-un mod unic, însemnând că o persoană nu este un simplu individ, ci suma a ceea ce a primit de la alte persoane” (IPS Daniel, 2003). Atunci bolile trușești sunt considerate rezultatul discordanței spirituale interpersonale sau al discordanței relației persoanei cu societatea. De aceea tratarea bolilor fizice ale persoanei trebuie însoțită de redescoperirea comuniunii (comunității de iubire) cu celelalte persoane.

Asa cum pentru a ajunge in profunzimea obiectelor naturii neinsufletite avem nevoie de aparate sau instrumente, pentru a ajunge in profunzimea persoanei pe care incercam sa o ajutam prin tratament medical sau sfat preventiv este nevoie de relații personale care în forma lor ideala imbraca haina iubirii. Cunoașterea profundă a unei persoane nu poate fi incredintata obiectelor tehnologice (adica artefactelor, care inasa pot ajuta), ci numai unei alte persoane.

Intelesul teologic al spiritualitatii este imediat aplicabil interactiunii medic - pacient/subiect ca experientă a unei relații personale conștiente și libere bazata pe generozitate si iubire, adica pe comuniune personala.

Numeroase studii efectuate mai ales în S.U.A. și Israel au sugerat că persoanele cu o viață religioasă interioară profundă au mai multe șanse de de menținere a sănătății sau vindecare decât cele lipsite de spiritualitate religioasă.

Încă din 1987 o meta-analiza americana (o sinteza a unor studii punctuale) pe 200 decerctari constata interdependență generală pozitivă între religiozitate și sănătatea fizică & psihică.

International Center for Integration of Health and Spirituality (ICHS) din SUA publicase 5 volume de rezultate ale peste 400 de proiecte de cercetare asupra interdependenței dintre sănătate și spiritualitate pana in 2003. La 62 de facultăți de medicină din SUA, studenții studiază aspecte specifice ale asistenței spirituale complementare actului medical.

Ca exemplu, un studiu din 1998 incluzand 126.000 de persoane de diferite apartenente religioase a obiectivat interdependența dintre practicarea credinței (de exemplu frecventarea rugății a slujbelor religioase, practicarea rugăciunii) și efectele fiziologice pozitive. Chiar dacă atestarea empirică a religiozității ca mecanism-coping (de a face fata bolii sau factorilor de risc) cere în continuare acumulare de date, legatura între calitatea spiritual-psihologica a vieții și capacitatea de prevenire sau control a/al bolii apare de necontestat.

Religiozitate și iubire

Conform G.W. Allport (citad de Pompey, 2003), trebuie deosebite două orientări religioase. Orientarea religioasă intrinsecă sau credința interiorizată se manifestă într-un profund atașament față de valorile religioase și reprezintă o putere integrativă între domeniile existentei, datoritoare de sens vietii și rezistentă la criză; dimpotrivă, orientarea religioasă extrinsecă se manifestă printr-o disponibilitate de credință superficială, îndreptată spre un anumit scop, vazand in Dumnezeu posibilul indeplinitor al dorințelor privind persoana proprie.

Cercetări din Germania au probat în mod diferențiat că religia poate exercita influente pozitive în privinta sanatatii numai daca posedă calitate intrinsecă, adică este interiorizată. Religiozitatea „adaptată la mediul înconjurător”, de tipul Dut-Des (Iți dau ca să-mi dai), nu are efecte pozitive..

Iubirea și forma ei mai difuza - generozitatea sunt testele de verificare sociala a religiozitatii launtrice (intrinseci, smerite, fara spectacol).

Psihiatria confirmă astăzi faptul că persoana are nevoie de iubire pentru o dezvoltare normală. Copiii lipsiti de afectiunea părinților, sau de afectiune în general, nu se pot dezvolta normal chiar dacă sunt hraniti și îngrijiti rezonabil.

„Numai iubirea judecă (rationeaza corect, NN) și vindecă. Cunoașterea și credința, vorbirea și fapta trebuie să sfârșească în iubire și să descopere iubirea. După Epistola I către Corinteni, iubirea este singura stare a persoanei care dă sens și valoare tuturor (celorlalte persoane, NN). Numai în starea de iubire (multiplicata spre inaintasi si spre viitorime, NN) persoana descoperă infinitatea sa” si, indraznim a adauga reflexiilor IPS Daniel (2003), isi ostioeste dorul de vesnicie.

(Va urma)

Daniel SĂUCA

La pas prin cartierul vestic al iadului

I

Iar au căzut gardurile
Și gândurile
Și clopotele
Ți-am sărat și ți-am piperat
Urletele
Și săruturile
Și te-am smuls din lumină
Ca să vezi
Cum se sfârșesc
Începuturile
Și lacrimile
Și poemele
Și te-am aruncat din iubire
Ca să înțelegi
Cum încep
Morțile
Și gândurile

II

Și nu ți-ai mai văzut unghiile
Erau carbonizate undeva în cartierul vestic al iadului
Și nu avea rost să chemi ambulanța
Pentru a recupera unghiile alteia
Scriu încet ca să simți
Cum te apasă răsăritul
Mă rog repede ca să poți fugi
Ca să nu mă mai pot ascunde
Știu. Nu ți-ai mai văzut nici degetele
Erau aruncate undeva în cartierul vestic al iadului
Construim atunci cel mai mare depozit de umbre
Și aveam nevoie de urme
Știu. Nu ți-ai mai văzut nici mâinile, nici umerii
Aproape că ți-au rămas numai ochii
Învăluți în eterul flămând
Rostogolindu-se în marea din noi

III

Să cioplești flori -
iată omul
paradigmatic

IV

Nu mai puteam urca până la culcușul notei de sus
Tunetul falsă
Ca de obicei
Trebuie să ne mulțumim
Cu fulgerele de jos
Se uitau toți la cer
Și începeau să injure
Chemau dumnezeii la o cruce
Dar nu mai puteam urca
Tunetul falsă irespirabil
Se adunase tot cartierul

Începură mișcări de stradă
Poetul nu mai putea repara alinarea
tunetului
Frumusețea tunetului
Iată sfârșitul -
Tandra bubuală a neputinței

V

Ca să vezi, ca să uiți
Nu te mai poate salva tastatura inspirației
Și apoi, ce anume să crezi?
Că atunci când vei ajunge
Nu vei mai muri?
Văd.
Acolo
Se întind cartierele

Golite de firele văzduhului
Și chiștoacele putrezite
Și ochii mei
Rămași în nisipul
Legănat
De umbrele valurilor

VI

Plouă cu urme
Și cu tine -
Danțul perfect

VII

M-ai întrebare ieri
Și n-am știut să-ți răspund
La pas prin cartierul vestic al iadului

Plante de apartament
MPORT OLANDA
O clipă de liniște într-o lume zbuciumată

Magazinul
Muntenia
PARTER
T'RGОВI?TE

Campanie publicitară
asigurat? de

Editura SINGUR

Telefon: 0724-443587

E-mail: dorudancus@yahoo.com

Opinii critice & Opinii critice

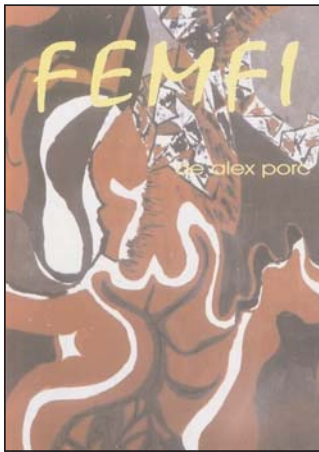
"FEMFI"
sau
modelarea eu-lui din
noi

Bogdan Nicolae GROZA

"Rămâi viu în memoria celorlalți atât timp cât și cei cărora le-ai dăruit sau le-ai transmis ceva drag primesc acel ceva și-l păstrează..." Acel "ceva" poate fi iubirea!!!

Asta ar fi concluzia ce se poate trage după ce lecturi turburătoare și captivante "pseudoroman" al vechiului nostru prieten și - mai nou - prozator, Alex Porc. Și într-adevăr cartea lui, intitulată "FEMFI" (cu multiplele subînțelesuri ce pot reieși din titlu - FEM(cic)FI - de pildă), își rămâne

întipărită în suflet și-n minte. Poate și pentru inepuizabilită - dar niciodată superfluă - tema abordată. Iubirea! Pe care, sensibilități prozator o elogiază - da capo al fine - în toate ipostazele și fețele ei. Construindu-și pseudoromanul (cum îi place lui să-i spună) în două părți, sub forma scrisorilor, autorul nu face altceva

decât să ne convingă că terapia prin scris, ca și cea prin muzică, e totdeauna benefică și descătușătoare. Dragostea, ca și tristețea, fărâmițate în mii și mii de stări, senzații, forme, e tema centrală a operei lui. Personajul imaginat (sau poate real???) - Ioana - (FEMFI) creat de scriitor, își transpune, prin scrisori trimise iubitului ei toate trăirile adâlcute și experimentate, descriind, când cu duioșie, candoare, patimă, când cu revoltă, incertitudine, temeri, iubirea pentru cel drag. Și nu întâmplător iubitul ei se numește DORU. Dragostea pentru el e sufocantă, mistuitoare. De aceea eroina romanului îi face iubitului confesiuni tainice, mărturisiri cutremurătoare, și sentimente sublime avute față de "puițul ei drag". De unde și durerea launtrică pe care o simte când iubitul ei nu e lângă ea. Și atunci DORUL pentru DORU o mistuie. Numai pentru el trăiește și respiră. Nu e oare în această Ioana o Maytrei moderna, însă cu sentimente ancestrale intacte? "Trăiesc numai din senzații și e minunat. Vorbesc cu pomii și florile, cu iarba și insectele..." îi scrie ea iubitului în scrisoarea cu numărul 22. Și tot acolo: "Am momente în care parcă aș fi un călugăr budist, simt cum toate lucrurile se îndepărtează de mine și rămâne numai iubire..." Iar în altă parte scrie: "Trăiesc așa cum sunt, la extreme, și cunosc chinul și fericirea, și să răd și ce gust au lacrimile".

Asta ne oferă Alex în paginile lui. Iubire. Cu toate urcușurile și coborârurile pe care le are; cu toate fericirile și dezamăgirile ei. Alex Porc (al cărui nume șochează și violentează auzul, dar al cărui suflet mustește de sensibilitate și iubire) ne propune să gustăm (să experimentăm, chiar din plin dragostea, așa cum este ea. Cu capricii și deznadejdi. Posesivă, uncoiri, agresivă alteori. Dar de cele mai multe ori curată, sinceră, pătimășă. O dragoste dusă până la paroxism și chiar dincolo de moarte. Oare nu la fel de intens am vrea să trăim și să iubim și noi? Din nefericire, însă, avem tendința (și ispita ori provocarea) de a iubi egoist și complicat, arbitrar și subiectiv. Iată de ce descoperim în aceasta carte (FEMFI) greșelile și defectele noastre în iubire, dar și calitățile.

Despre această carte ar fi multe de spus, dar nu vreau să vă privesc de plăcerea de a citi-o (cei care vor avea norocul să intre în posesia ei).

Mai adaug doar atât: după citirea celor 152 de pagini simți nevoia să faci o introspecție în sufletul tău și să-ți revizuești fundamental propriul eu, devenind mult mai bun, mai înțelegător, mai iubitor, decât erai înainte, cu cei din jurul tău. Această primă carte (și sperăm că nu e și ultima) a lui Alex Porc, ne oferă un mod de a ne trăi viața frumos. Adică, prin IUBIRE (uncoiri chiar abuzând de ea). Se cuvine, deci, să facem primul pas spre semenii noștri și să le zâmbim. Sincer, curat, dezinteresat.

Bine ai debutat Alex, și te așteptăm cu alte și alte apariții editoriale.

Flavius LUCĂCEL

Dribling inutil

Discuție pe messenger

EA: Ești acolo?
EL: Da. Spune.
EA: Iritat?
EL: Dai buzna așa...
EA: Hi, hi.
EL: Și?
EA: Ce?
EL: Și ce?
EA: Vreau.
EL: Ce vrei va deveni evident imediat.
EA: Nu-mi strica ziua a mai făcut-o un idiot azi.
EL: Unul apropiat?
EA: Nu contează.
EL: Bine, hai eu vreau să fiu inteligentul zilei tale.
EA: Nu pari genul.
EL: Ironică?
EA: Tomică.
EL: Păi n-ai nimic fresh.
EA: O remarcă cartieristă.
EL: Poate.
EA: Ce ai omule? Încerc și eu să comunic.
EL: Cu mine?
EA: Acum da, ce contează. Hai să vorbim de ceva plăcut.
EL: Adică?
EA: Politică.
EL: Prostii, poate de fotbal.
EA: Nu mă pasionează.
EL: Atunci de prieteni.
EA: Am început să bârfim.
EL: Mie îmi place bârfa.
EA: O detest.
EL: Ceva nu merge în dialogul nostru.
EA: E ușor teatral.
EL: Îmi place teatru.
EA: Ce anume?
EL: Teatrul.
EA: Spectacolul sau lectura?
EL: Spectacolul.
EA: Mie lectura, zi-mi de spectacol.
EL: De asta?
EA: Asta nu e un spectacol, e o lectură.
EL: Puși față-n față.
EA: Când două persoane stau față-n față, nu înseamnă că avem un spectacol.
EL: Da? ce avem?
EA: Nimic, cel mult o situație.
EL: Și...?
EA: O situație lipsită de substanță, fără tensiune; asta avem noi acum.
EL: Poate e tensiune.
EA: Intre noi nu poate fi nimic.
EL: Stai, nu am afirmat eu așa ceva.
EA: Și ce e un spectacol?
EL: Nu știu, nu mă pricep. Am auzit de unul fain, ală face spectacole bune.
EA: Aha.
EL: A luat un premiu nu știu unde.
EA: O fi mare, nu contează. Lectura e superioară spectacolului.
EL: Și cum mă rog?
EA: Lectura e lipsită de influență.
EL: Prostii. Toți autorii își manipulează cititorii.
EA: Hai că m-ai plictisit. Ce lungime are pensulul tău?
EL: Eu ies, ești scârboasă.
EA: E o întrebare tehnică.
EL: Nu știu.
EA: Orice bărbat știe acest lucru.
EL: Nu și eu.
EA: O ai atât de mică?
EL: Ies.
EA: Nu poți schimba nimic, trebuie să te obișnuiești și tu contează.
EL: Ce știi tu?
EA: Știi foarte bine, e deloc important.
EL: Nu toți gândesc așa.
EA: E o chestiune culturală, educativă.
EL: Educativă?
EA: Da, se face din mers, încă din clasele primare.
EL: Mă crezi idiot?
EA: Nu, zi-mi cât?
EL: 100...
EA: Ai vrea tu...
EL: Dacă nu încetezi, uite ies.
EA: Puteai, dar n-ai făcut-o.
EL: Ce?
EA: Să ieși. Hi hi hi. Păi să-ți o măsoari.
EL: Frumos!
EA: Un politician din capitală și-a făcut mărire.
EL: De ce?
EA: De seculă, că doar nu de capitală politică.
EL: Știi tu asta?
EA: Am citi pe undeva.
EL: Și cum e acuma?
EA: Mai vioi. Hi hi hi. Ce-mi pasă mie?
EL: Atunci de ce-mi zici?
EA: Ziceam că toți sunt soluții. De ce-ai continuat cu mine?
EL: Cu tine?
EA: Ce-ai venit?
EL: Păi...
EA: Ți-a venit pur și simplu?

EA: Simplu zici?
EA: Da, simplu.
EL: Ce știi tu?
EA: Uite că știu.
EL: Știi?
EA: Eu am vrut să rămân dar nu m-am gândit la ceva anume.
EL: Când ai intrat?
EA: Ieri, alaltăieri, acum... Tu crezi că le știu pe toate?
EL: Bineînțeles că nu.
EA: Atunci crezi că le știi tu pe toate.
EL: Bineînțeles că da.
EA: La dracu..., dar te suprapecizezi.
EL: Știi cum e?
EA: Cine?
EL: Sentimentul asta.
EA: De supraapreciere?
EL: Hai că închid, plec.
EA: Unde? Nu închide.
EL: Ce-ți pasă?
EA: Credeam că poate împreună...
EL: Noi doi, nu.
EA: Ce îți trece prin minte, nu aș accepta...
EL: Vezi, atunci ies liniștit.
EL: Tu liniștit?
EL: Da.
EA: Și pentru ce mă rog nu am putea?
EL: Sunt altfel decât tine.
EA: Nu vrei să-ți murdărești pantalonii?
EL: Ești vulgară.
EA: Poate. Tu cum ești?
EL: Trist, am mai trecut prin asta nu de mult.
EA: Fii mai exact.
EL: Eram singur.
EL: O chestie din accia pe care o faceți voi băieții?
EL: Nu-ți răspund.
EL: E ceva normal.
EL: Tu știi că e normal!
EA: Știu.
EL: Cum?
EA: Să-i zicem instinct.
EL: Feminin? Eram singur ca stare.
EL: Ți-a plăcut?
EL: (făcerea)
EA: Timidule.
EL: Da.
EA: Da, ești timid sau da, ți-a plăcut?
EL: Nu.
EA: Nu ce?
EL: Nu sunt timid, mi-a plăcut.
EA: Aha.
EL: Ai putea să fii un el.
EA: Aș putea.
EL: Vezi acum chiar ies.
EA: Te sperie?
EL: Sunt confuz.
EA: E același lucru, puțin diferit.
EL: Tu de unde știi?
EA: Zic și eu.
EL: Da?
EA: Mie mi s-a nătmplat cu o chestie de plastic.
EL: Spune-mi.
EA: De ce e eu prima?
EL: Cu ce aș putea începe?
EA: Ederma.
EL: E un simbol vag.
EL: Te atingi regulat?
EL: Discretă și obraznică.
EA: Eram deprimată.
EL: Ce are asta cu remarcă mea.
EA: Povestesc despre mine.
EL: Ok.
EA: Intr-o seară pe autobus.
EL: Interesant.
EA: M-am simțit atinsă. Părea un accident nesemnificativ.
EL: Sunt dese în mijloacele de transport în comun.
EA: Atunci era altceva.
EL: În ce sens?
EA: În abdomen îmi zburau fluturi.
EL: Galbeni?
EA: Roz, deșteptule!
EL: Zburau...
EA: Apoi mi-a șoptit: te plac.
EL: Banal.
EA: Ce-ai fi vrut? O platitudine poetică.
EL: Ar fi fost de preferat.
EA: După câteva stații am coborât.
EL: Împreună?
EA: Firește.
EL: Mergeți la tine?
EA: Pentru așa ceva nu exista un la mine.
EL: Locuiești pe stradă?
EA: Hi hi hi. Cât umor.
EL: Păi...
EA: M-a sărutat brusc și violent.
EL: Te speriat.
EA: Deloc, era ceva intens dar rușinos.
EL: Situația?
EA: Am întors capul, puteau să ne vadă trecătorii.
EL: Chiar!
EA: Dar nu era nimeni pe stradă.
EL: Ce bine.
EA: Interiorul miroase a bețișoare parfumate, a orient.
EL: La el?
EA: Da, la el.
EL: Așa cu un necunoscut, cât curaj.
EA: Său inconștiență. De fapt a fost o bucată de plastic.
EL: Sunt depășit.
EA: Apoi totul s-a întâmplat...
EL: Chiar s-a nătmplat?

EA: Ceva de genul: - Acum te dezbrac
Eu: Da.
EA: Îți mângâi sânii.
Eu: Da.
EA: Și buzele.
Eu: Da.
EA: Să mă opresc?
Eu: Nu!
EL: Plastic?
EA: Da, un vibrator, era impotent.
EL: Neplăcut.
EA: Din contră. De atunci nu mai vreau altceva.
EL: Păi nu ai ce să regreti.
EA: Nu, dar... soțul.
EL: Soțul?
EA: Am unul.
EL: N-aș fi zis.
EA: Nu par genul?
EL: Ești poate prea complicată.
EA: În relația cu el sunt altceva.
EL: Săracul.
EA: Voi vă compătimiți.
EL: Mă gândesc prin ce ar trece dacă ar afla că preferi o bucată de plastic.
EA: Nu cred că l-ar face mai înțeles.
EL: Bineînțeles că nu.
EA: Egoismul din el ar răbufni.
EL: Poate iubirea?
EA: Iubirea... Fără acceptare.
EL: Tâmpenii de manual.
EA: Știu, realitatea e totdeauna plină de gelozie și scene.
EL: Mai degrabă... de greață, de trădare.
EA: Trădarea nu are nimic de-a face aici.
EL: Atunci nu s-a nătmplat nimic.
EL: Repetă-ți asta uncoiri.
EA: Cu timpul asta voi simți. Zi-mi de tine.
EL: Nu, mai bine despre el.
EA: El?
EA: A fost... Acum încerc să mă adun.
EA: Speriat?
EL: Nu, furios; sunt nehotărât.
EA: Și el?
EL: Un prieten vechi.
EA: Vechi, dar necunoscut.
EL: Așa este.
EA: Păcat.
EL: De ce spui asta?
EA: Păi s-a dus prietenia.
EL: S-a dus.
EA: Ce a rămas?
EL: Nu știu. Tu ce crezi?
EA: Ești în rahat.
EL: Da, adănc.
EA: Poate ar trebui să ne dăm o șansă.
EL: Ce am putea spera? Și eu sunt căsătorit.
EA: Nefericite, dacă află se va ofili pe veci.
EL: Dar eu?
EA: Tu cred că ești un monstru egoist.
EL: Cine vorbește!
EA: De ce nu? E părerea mea. Hai să nu ne certăm.
EL: Ok.
EA: Într-un fel suntem compatibili.
EL: Într-un fel?
EA: Poate ar fi bine să ne vedem.
EL: Eu sunt din orașul X.
EA: Glumești!
EL: Nu, de ce aș glumi?
EA: din X? Ciudat.
EL: Spune! Știi pe cineva?
EA: Din x sunt și eu.
EL: Acum... chiar ies.
EA: Nu, te rog, sunt discretă.
EL: Ai face bine să fi.
EA: Oricum și tu ai aflat...
EL: Nu voi spune nimic nimănui nicio dată.
EA: Poate ne cunoaștem.
EL: Treacă zilnic unul pe lângă celălalt.
EA: Suntem poate chiar vecini.
EL: Lasă filmele.
EA: Viata e crudă.
EL: Lumea e mică.
EA: Ceva mai banal nu ai găsit?
EL: Ce culoare are părul tău?
EA: Blond.
EL: La fel cu soția mea.
EA: Hi hi hi.
EL: Ochii?
EA: Verzi.
EL: Și ai ei.
EA: Vezi, ne-ar fi mai ușor.
EL: Eu - șaten, ochi căprui.
EA: La fel soțul meu.
EL: 1,78.
EA: Identic. Eu 1,70.
EL: Ca ea.
EA: Mă faci curioasă. Hai să ieșim.
EL: Acum în plină zi e riscant, orașul asta e mic.
EA: Ce mai contează.
EL: Chiar nu contează dar nu mi-ai spus numele.
EA: Sanda. Tu?
EL: Geo.
EA: GEO?
EL: SANDA?
EL: De cealaltă cameră se aude un tipăt pe usa capul ei.
EA: Tu?

O, mare este taina dorului de Dumnezeu în om! Acolo unde este ea, acolo este și împărăția Mea, acolo este și odihna Mea, și altfel ea nu este în om. Dorul Meu după om însă nu mai este taină, și este cuvânt mult, și cuvântul Meu se face rău peste pământ, ca să-l învețe pe om taina dorului și marea lui lucrare în om înaintea Mea, lucrare care așază pe pământ împărăția cerurilor, biserica lui Hristos, lucrătoare prin toate mădularele ei în toată frumusețea Duhului Sfânt, care se ridică din ea spre Domnul Dumnezeu ei și care face fii pentru ea, așa lucrându-și ea coroana, căci mireasa lui Hristos are coroană de slavă, și sub ea își arată ea fața ei. Amin.
(Publicat cu acordul Bisericii "Noul Ierusalim")

ÎNCOTRO MERGEȚI CU NOI?

1. Revista SINGUR urmărește, în primul rând, activarea conștiinței omului, a fondului bunătății sale. Deși pentru majoritatea populației această intervenție pare târzie, noi credem că lumea este încă în stare să regăsească drumul corect, cu toate că bolile, sărăcia, poluarea, criminalitatea ș.a. i-au însălmântat până și pe cei mai optimiști analiști. De aceea, revista SINGUR nu este o publicație comercială, ci una de suflet.

2. Revistele de cultură din România au devenit patrimoniul unor cercuri de oameni de cultură (valoroși, de altfel) care permit greu ca cineva să le ocupe "spațiul tipografic". Înainte ca un autor să fie publicat vreă revistă de acest fel este întreat: ce crezi despre cutare autor, cum îți se pare cutare redactor de la altă revistă, care îți sunt prietenii literari etc. Am dorit să scăpăm de această săcăială și, credem noi, i-am mulțumit pe toți: nu suntem împotriva nimănu.

3. Revista SINGUR nu este numai o revistă literară. În paginile sale vor exista și articole referitoare la sănătatea omului, la ecologie, la modul comportamental adecvat omeniirii pentru a nu se face de rușine în fața Universului și, implicit, în fața lui Dumnezeu.

4. Credem că arta, indiferent de varianta de exprimare, este primul pas pe drumul însănătoșirii spirituale a societății de azi – și nu ne referim aici numai la România, ci la întreaga planetă. De aceea, una din întele noastre (care se bucură deja de popularitate) este mediati-

zarea oamenilor de cultură și a artiștilor din provincie atât în Capitală cât și în lume. Asta, deoarece mediile culturale bucureștene mențin o linie ascendentă în ceea ce privește neacceptarea provinciei ca valoare EGALĂ (dacă se poate folosi o astfel de gradare valorică), văduvind de o binemeritată reputație oameni care depășesc standardele perimate și rigide în care se manifestă personalitățile Bucureștiului și privând-o de accesul la recunoașterea internațională.

5. Una din datorile de onoare pe care publicația și editura SINGUR au luat-o în serios este sprijinirea unor scriitori și artiști (inclusiv financiar) în vederea asigurării, pe cât posibil, de condiții materiale decente.

La acest lucru se referă și programele noastre de editare de cărți, programe ce au o neașteptată audiență. În acest sens, solicităm ajutorul tuturor celor care au posibilități materiale. Orice intervenție – morală, materială sau financiară, ne este de folos, indiferent cât de mică este. Avem oameni valoroși care așteaptă sprijinul nostru. Contactați-ne. Nu-i putem lăsa de izbeliște, la mâna unor oameni politici care nu înțeleg momentul istoric al României. Dacă ei nu fac nimic – să facem noi, cei cărora ni s-au deschis ochii și care am început să auzim strigătul de durere și neputință al aproapei noastre.

Să nu le mai cerem nimic, să ne dăm nouă înșine dreptul de-a stăpâni pământul, așa cum ni l-a acordat Dumnezeu. Să dăm Cezarului (statului) ce este al lui și să păstrăm pentru noi ce este al nostru.

ATRIBUȚIILE SUBREDAȚIILOR REVISTEI "SINGUR"

1. Crearea unei rețele de abonați (pe baza taloanelor publicate în revistă)
2. Identificarea valorilor artistice din zona de care răspund și expedierea materialelor acestora (proză, poezie, eseu, teatru, fotografii artistice sau reproduceri după lucrări de artă plastică etc.)
3. Identificarea unor eventuali sponsori care pot sprijini apariția revistei și activitatea locală a subredacției
4. Orientarea autorilor de poezie, proză, eseu, teatru etc. spre Editura SINGUR, în vederea editării cărților acestora
5. Popularizarea revistei și

Editurii SINGUR prin toate mijloacele disponibile și permise de lege

6. Anunțarea din timp a conducerii revistei și Editurii SINGUR de organizarea în zona subredacției (județ, regiune, oraș etc.) a unor festivaluri și concursuri literare; Editura SINGUR dorește să se implice activ în aceste activități prin acordarea de premii (inclusiv în bani) unor tineri înzestrați din punct de vedere cultural

Pentru orice nelămurire sau problemă apărută, apelați numărul de telefon:

072-444.35.87

unde veți vorbi cu unul din membrii conducerii pe plan național. Acest serviciu este non-stop.

De asemenea, puteți accesa poșta electronică: dorudancus@yahoo.com

SCURTĂ PRECIZARE

Acest număr-semnal al revistei apare exclusiv pe banii lui Ștefan Doru Dăncuș. Sprijinul financiar acordat până acum de către oamenii ce au manifestat înțelegere față de acest proiect vor fi cheltuiți în vederea majorării numărului de pagini și, în limita posibilităților, la acordarea unor sume în bani celor mai activi membri ai subredacțiilor.

Ștefan Doru Dăncuș îi invită și pe această cale pe toți cei ce au făcut parte din vechea formulă redacțională să-și reia activitatea. Rămânem împreună!

ABONAȚI-V? Completați talonul și trimiteți-l pe adresa Revista SINGUR, str. Tony Bulandra, bl. 25, sc. A, ap. 8, Târgoviște, Dâmbovița.

Costul unui exemplar este 1,5 lei.

Taxele de expediere sunt incluse în preț.

Vă rugăm să vă scrieți adresa complet și citeț, pentru ca publicația noastră să vă parvină la timp. Sumele vor fi expediate pe adresa:

SC GD GABRIELLA SRL

Cont IBAN: RO32BTRL01601202H25550XX

Banca Transilvania, Târgoviște, jud. Dâmbovița

Anexați la talon o copie xerox după chitanța de la poștă

TALON ABONAMENT

Nume, prenume.....

Adresa exactă.....

Doresc un abonament la revista SINGUR și achit următoarea sumă.....

Acest talon poate fi copiat la xerox, dacă cititorii doresc să

Abonații cu abonamente de sprijin (care înseamnă o donație suplimentară față de suma abonamentului simplu) vor primi din partea editurii, gratuit, cărți și materiale editate în ultimii ani.

Semnătura,

PENTRU DEFINITIVAREA LISTELOR CU MEMBRII SUBREDAȚIILOR, VĂ RUGĂM SĂ NE TRIMITETI CÂT DE REPEDE SE POATE NUMELE ÎNTREG ȘI ADRESELE DE E-MAIL, CARE VOR FI PUBLICATE ÎNCEPÂND CU URMĂTORUL NUMĂR. DE ASEMENEA, TOT ÎN NUMĂRUL VIITOR VA FI PUBLICATĂ O LISTĂ CU PRINCIPALII NOȘTRI SPONSORI ALE CĂROR FIRME LE VEȚI PUTEA GĂSI ȘI SUB FORMA CASETELOR PUBLICITARE.

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Materialele corespondenților noștri care nu au fost publicate vor apărea în următoarele numere ale revistei. Vă mulțumim pentru răbdare.

Redacția

Fondator:

ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ

Adresa redacției: Editura SINGUR

Str. Tony Bulandra, bl. 25, Sc. A. Ap. 8, Târgoviște, D

Telefon: 072-444.35.87

E-mail: dorudancus@yahoo.com